

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Vol. 1, No. 3, July 1990

سال اول، شماره ۳، تیر ۱۳۶۹

زلزله بر مصائب جامعه ایران و مشقات جنگ ۸ ساله افزود

اعتصاب کارگران ذوب آهن اصفهان رژیم

رابطه وحشت انداخت

کارخانه را در برگرفت و کارگران از تردد و بارگیری تریلرها جلوگیری کردند.

این گزارش حاکی است رژیم اسلامی در مقابل این اعتصاب سریعاً عکس العمل نشان داد و هیئت دولت پس از بررسی موضوع در جلسه خود، بلافاصله "پانکی" وزیر مشاور را روانه اصفهان کرد تا موافقت دولت را با خواست کارگران، که همان شب از تلویزیون نیز پخش شد، اعلام کند.

بنا به این گزارش، اعتصاب کارگران ذوب آهن با موجی از حمایت در سایر کارخانجات اصفهان روبرو شد و رشته اعتصابات را در مجتمع فولاد مبارکه - دومین مجتمع بزرگ فولاد اصفهان - بدنال داشت.

مرکز خبری کارگر امروز: هزاران کارگر ذوب آهن اصفهان در اعتراض به پرداخت عیدی بصورت غیرنقدی دو روز دست به اعتصاب زدند و رژیم اسلامی سراسیمه با خواست کارگران موافقت کرد و عیدی را بصورت نقد پرداخت.

به گزارش حزب کمونیست ایران، کارگران ذوب آهن اصفهان که عیدی سال ۶۷ را بصورت "بن کالا" دریافت کرده بودند طی یک اعتصاب دو روزه، خواستار پرداخت عیدی بصورت نقد شدند.

بنابه این گزارش، این اعتصاب که در اواخر اسفند ماه بوقوع پیوست، در همان روز اول بخش اعظم قسمتهای

شرم بر این 'امتحان الهی'!

در حالیکه ایران را غم فرا گرفته رهبران جمهوری اسلامی زلزله را یک امتحان الهی توصیف کردند

صفحه ۲

معدنچیان ذغال سنگ البرز شرقی:

ریه ام در حال نابودی است

دکتر پنجاهت که من در جبهه شیمیایی شده ام صفحه ۲

۲۰۰۰۰ سانحه کار در سال تنها به ثبت میرسد

ماریج دستگاه له می شد، مانع کشیده شدن پای دیگش به درون دستگاه شد.

بنابه این گزارش، "هاشمی" توسط همکاریانش به بیمارستان بوعلی سینای ساری منتقل شد و پای راستش را قطع کردند.

در خرداد ماه همچنین وزارت کار جمهوری اسلامی اعلام کرد که بر اساس آمارهای موجود ۴۱ درصد از مجموع حوادث ناشی از کار مربوط به ساعات غیر اداری (ساعات اضافه کاری) و شبکاری است.

طبق آمار دولتی بیشترین سوانح کار برای گروههای سنی ۲۹-۲۵ و ۲۴-۲۰ سال اتفاق می افتد.

مرکز خبری کارگر امروز: سالانه حدود ۲۰ هزار سانحه کار در ایران تنها به ثبت می رسد. بسیاری از این حوادث به مرگ یا نقص عضو کارگران منجر می شود. از جمله اینها حادثه دلغراشی بود که در خرداد ماه برای "میر شجاع هاشمی" کارگر کارخانه "کروم کمیکال" ساری، سازنده مواد اولیه لاستیک، رخ داد.

به گزارش روزنامه اطلاعات، هنگامیکه "میر شجاع هاشمی" مشغول ریختن مواد اولیه به داخل دستگاه بود، ناگهان پای راستش به داخل دستگاه کشیده شد. وی با تلاش زیاد، در حالیکه پای راستش در لایه های

موجی از اعتصابات

برزیل را فرا گرفت

صفحه ۵

تشکیل اتحادیه مستقل کارگران معادن شوروی

صفحه ۵

طی اعتصابات متناوب

علیه افزایش ساعت کار

در فولاد مبارکه اصفهان

شیشه های اداره کار

زردین شهر شکسته شد

دوتن از نماینده کارگران

دستگیر شدند.

مرکز خبری کارگر امروز: کارگران مجتمع فولاد مبارکه اصفهان برای دریافت عیدی و در اعتراض به اقدام مدیریت که برای اتمام سریع مجتمع، شدت و ساعات کار را افزایش داد، از اواخر اسفند تا اواسط اردیبهشت به اعتصابات متعددی دست زدند. در طول اعتصاب رئیس اداره کار زردین شهر و روسای حراست برای بازگرداندن کارگران بصر کار سخنرانی و اداره کار اصفهان و وزارت صنایع و معادن اطلاعیهایی صادر کردند، دو تن از نمایندگان کارگران دستگیر شدند و در خانه خود نیز مورد ضرب و شتم مزدوران رژیم قرار گرفتند.

به گزارش حزب کمونیست ایران، کارگران در این اعتصابات که در اسفند برای عیدی و در فروردین در اعتراض به افزایش شدت و ساعات کار از شرکت دوریز آغاز شد و سپس کارگران شرکتهای تکنیکان، جهان پارس، احداث، ارکان صنایع و سامن را نیز مناوبا در برگرفت خواستهایی از قبیل حق ایاب و ذهاب، حق

صفحه ۲

کارگران نورد اهواز برای افزایش دستمزد دست

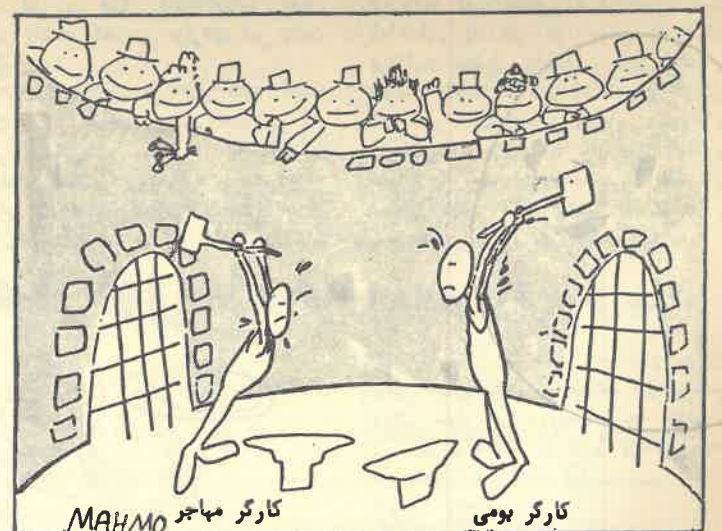
به اعتصاب زدند

نیروهای نظامی کارخانه را اشغال کردند کارخانجات اهواز یافت، استانداری مرکز خبری کارگر امروز: مسئولیت اداره کارخانه را بعهده کارگران نورد اهواز برای افزایش گرفت، ۳۵ نفر از کارگران دستگیر دستمزد و دریافتیهای آخر سال از شدند و نیروهای نظامی با استقرار در اولین روزهای اسفند بمدت دو هفته کارخانه، کارگران را با زور اسلحه دست به اعتصاب زدند. در طول این اعتصاب که انکاس وسیعی در خاتمه دادند. صفحه ۲

رژیم اسلامی در تدارک اخراج

کارگران مهاجر افغانی

صفحه ۲

یادالله خسروشاهی یکی از رهبران برجسته کارگران

صنعت نفت در مصاحبه با کارگر امروز:

○ این دوره، دوره تثبیت هویت کارگری است

○ کارگران می خواهند هویت زیر سؤال

رفته خود را باز یابند

○ اطمینان دارم که در حرکت بعدی کارگران خیلی

آگاهانه تر و سازمانیافته تر در انقلاب شرکت

خواهند کرد

صفحه ۹

دوتن از فعالین جنبش کارگری لهستان

در مصاحبه با کارگر امروز:

● الگوی سرمایه داری غرب هیچ چیز مثبتی

● برای لهستان به ارمغان نخواهد آورد

● در همین فاصله کوتاه دستمزدها کاهش یافتند و بیکاری

و فقر رواج پیدا کرده است

● اتحادیه همبستگی از ایده آلهای سال

۸ دست برداشته است

صفحه ۸

اعتصابات در فولاد مبارکه اصفهان

که اداره حراست مانع ورود آنها به شرکت شده بود وارد کارخانه کردند و نمایندگان چگونگی بازداشت خود را توضیح دادند.

این گزارش حاکی است روز دوازدهم اردیبهشت هنگامیکه از ورود کلیه کارگران دوریز به کارخانه جلوگیری شد، آنها به اداره کار زرین شهر رفتند و پس از شکستن شیشه‌های آن روانه اداره کار اصفهان شدند. در همین روز کارگران شرکت‌های جهان پارس و تکنیکان نیز مجددا دست به اعتصاب زدند و روز بعد، از ورود کارگران جهان پارس نیز به شرکت جلوگیری شد.

بنابراین گزارش، پس از آنکه اعلام شد کلیه شرکت‌هایی که کارگران آن در اعتصاب بسته خواهند شد و صدور اعلامیه‌های مبنی بر اینکه دولت قصد دارد کار مجتمع را سریعاً تمام کند و مخالفت با آن را تحمل نخواهد کرد، اعتصاب در مجتمع فولاد مبارکه پایان یافت. ■

ادامه از صفحه ۱

سختی کار، حق کار در ارتفاع و نهار را به مطالبات خود افزودند.

طبق این گزارش، روز سوم اردیبهشت کارگران اغلب شرکت‌های مجتمع علی‌رغم اطلاعیه کارفرما مبنی بر افزایش ساعات کار و در حضور نیروهای انتظامی، طبق روال سابق کارت زدند و به خانه رفتند.

این گزارش حاکی است در هفته دوم اردیبهشت مزدوران رژیم شبانه به خانه دو تن از نمایندگان شرکت دوریز که در طول اعتصاب بازداشت و با اعتراض کارگران آزاد شده بودند هجوم بردند و آنها را مورد ضرب و شتم قرار دادند که یکی از آنها روانه بیمارستان شد.

بنابراین گزارش، کارگران مجتمع فولاد مبارکه مراسم روز کارگر را در دل مبارزات خود برگزار کردند. شرکت‌های سامن و تکنیکان مستقلاً مراسمی برپا کردند و کارگران شرکت دوریز با اعتراض، نمایندگان خود را

زلزله های عمده دهسال اخیر جهان

سال	محل	شدت	تعداد کشته شدگان
۱۹۸۹	کالیفرنیا	۶٫۹	۶۲
۱۹۸۸	ارمنستان	۶٫۹	۲۵۰۰۰
۱۹۸۵	مکزیکو	۸٫۱	۹۵۰۰
۱۹۸۳	ترکیه	۷٫۱	۱۳۰۰
۱۹۸۲	یمن	۶٫۰	۲۸۰۰
۱۹۸۰	ایتالیا	۷٫۲	۲۸۰۰
۱۹۸۰	الجزایر	۷٫۳	۲۵۰۰

ماخذ: آسوشیتدپرس

زلزله بر مصائب جامعه ایران و مشقات جنگ ۸ ساله افزود

مرکز خبری کارگرمروزر: زلزله ۷٫۲ ریشتری اولین دقایق بامداد روز پنجشنبه ۳۱ خرداد که طی چند روز بیش از ۳۶۰ بار با شدتی کمتر تکرار شد، منطقه‌ای به وسعت ۷۸۵ هزار کیلومتر مربع را لرزاند، صدها شهر و روستای شمال شمال غرب، و مناطق مرکزی را با خاک یکسان کرد و صدها هزار کشته، زخمی و بی خانمان بر جای گذاشت، میلیونها نفر را داغدار کرد و بر مصائب جامعه ایران و خرابیهای جنگ هشت ساله افزود.

زلزله خانهای خشتی و گلی را همراه با ساکنان آن مثل کاغذ درهم پیچید. روزنامه جمهوری اسلامی ارکان "حزب اله" در شماره روز شنبه دوم تیر، آمریکا را برای ممانعت از عمران ایران توسط رژیم اسلامی، مسئول شدت تلفات زلزله معرفی کرد. رژیم اسلامی با این توجیحات بوج به این حقیقت اذعان کرد که این صدها هزار نفر قربانیان فقر و محرومیت در نظام اسلامی هستند. زلزله گریبان رژیم ایران را گرفته است.

خامنه‌ای در اولین واکنش علنی خود این زلزله را یک امتحان الهی توصیف کرد. در همین رابطه "کهن جوشنی"، ۳۰ ساله، یکی از لاهالی رودبار به "استیو کول" خبرنگار "واشنگتن پست" گفت "ما آزمایش شده‌ایم، نمی دانم چرا".

قربانیان کدام قساوت؟

دهها هزار انسان در طرف چند دقیقه نیست شدند. مصادیق مجسم معصومیت. اینها زنان و مردانی بودند که خسته از کار روز آرمیده بودند. کودکانی که به عشق چست و خیز فردا خفته بودند. قربانیان را می شمارند، پنجاه هزار، صدهزار، نیم میلیون، اما بانها چنایت کجا هستند؟ سوداگران دین داستان کهنه آزمون الهی را تکرار می کنند و در هراس از موج انزجاری که خود و خدایشان را تهدید می کند، وقیحانه قربانیان را به تقدیس قساوت الهی فراخوان می دهند. اما دیگر همه می دانند که خدا کارهای نیست.

برخی طبیعت را ملامت می کنند. ۷٫۲ ریشتر. چه توضیحی علمی تر از این برای مرگ و دربدی صدها هزار انسان؟ عزا بگیرید و متفرق شوید. اما چه کسی است که نفهد انسان مدتهاست چاره پرفاشهای این طبیعت نجیب را یافته است. چه کسی است که نفهد همین واقعه در جای دیگری از دنیا تنها قربانیان اندکی بجا می گذاشت. چرا قربانیان خشم طبیعت همواره زحمتکشان محروم دنیا هستند؟

ما عاملین این جنایت را می شناسیم. این مردم قربانیان جامعه‌های هستند که سود و سرمایه بر آن حکومت می کند. نظامی که کار می کشد و محروم نکمیدارد. بانها این جنایت کسانی هستند که ثروت و قدرت خود را بر محرومیت میلیونی انسانهای کارگر و زحمتکش بنا کرده‌اند. کسانی که از این نظام حراست می کنند. کسانی که برای این نظام توجیه می تراشند. ما عاملین این جنایت را می شناسیم. ■

اعتصاب کارگران نورداهواز برای افزایش دستمزد

جمع کارگران حاضر شد و ضمن بیان اینکه مسئولیت و اداره کارخانه را استانداردی بهمه گرفته است، قول داد که کارگران دستگیر شده روز بعد آزاد و به دیگر خواستها تا ۲۰ اسفند رسیدگی خواهد شد.

این گزارش حاکی است تا ۱۴ اسفند تنها ۵ نفر از کارگران آزاد شده‌اند و پرونده بقیه در اطلاعات سپاه تحت بررسی است تا چنانچه پرونده سیاسی نداشته باشند آزاد گردند. ■

ادامه از صفحه ۱

به گزارش حزب کمونیست ایران، این اعتصاب در دوازدهم اسفند با هجوم نیروهای نظامی مواجه گشت و فردای این روز مزدوران رژیم برای شکستن اعتصاب ابتدا هر یک از اپراتورها و مسئولین قسمتهای مختلف را همراه با چند نفر نظامی و با زور اسلحه پای دستگاهها بردند.

بنابراین گزارش، معاون استانداری یک روز بعد از هجوم نظامیان، در

شوراهای اسلامی استان تهران طی نامه‌ای به رئیس جمهور: آماده‌ایم ثابت کنیم شورای اسلامی می تواند بعنوان یابوری صدیق و امین برای مدیریت واحدهای صنعتی کشور عمل کند

استمرار یافته است. وضعیت پیش آمده که بعضا به دستور صریح مسئولین رده بالای سازمانهای ذیربط بوده است از هیچ جهت به سود نظام اسلامی نبوده و حذف نمایندگان رسمی کارگران و مواجهه مستقیم با کارگران حتی در ممالک عقب افتاده امری مذموم و از دیدگاه جهانی کاملاً مردود است.

شوراهای اسلامی طی این نامه ضمن درخواست از رفسنجانی برای بازگشت نمایندگان اجرایی شوراهای اسلامی ۱۵ کارخانه پسر کلر، در پایان اعلام کرده‌اند که "بمنظور ابراز حسن نیت آماده‌ایم تا در هر جمعی که اعلام فرمائید حضور یافته و با ادله و شواهد ثابت نمائیم که شورای اسلامی کار در چهارچوب قانون (شوراهای اسلامی)، می تواند بعنوان یابوری صدیق و امین برای مدیریت واحدهای صنعتی کشور عمل نماید که شواهد و نمونهها بسیار است" ■

و اجراج اعضای شوراهای اسلامی و انجمنهای اسلامی را محکوم نموده و قاطعانه خواستار برخورد مناسب با اینگونه اعمال شده است.

در اوایل اردیبهشت ماه امسال نیز شوراهای اسلامی طی نامه‌ای به رئیس جمهور به شکوه و شکایت پرداختند که "پس از تصویب قانون شوراهای اسلامی (در سال ۶۳) انتظار بدیهی این بود که این قانون بتواند در مرتبه خود بعنوان حل مسائل و مشکلات عمل نموده و شوراهای اسلامی کار بصورت بازو و یاور مدیران متعهد و متخصص در رتق و فتق کارخانجات نقش آفرین باشند که در مواردی نیز چنین بود"

در بخش دیگری از این نامه آمده است، "از مدت‌ها پیش اختلافاتی در مسیر تشکیل و برخورد با اعضای شوراهای اسلامی بروز کرد و تا اجراج اعضای شوراهای اسلامی و حتی اجراج کسانیکه تمایل به تشکیل شورا داشتند،

جدا از سایر مردم اسکان داده می شوند.

طرح مذکور که مقدمه اجراج کنترل شده کارگران افغانی است در خرداد ماه سال جاری در سمیناری تحت نام "اشتغال اتباع بیگانه" که مقامات وزارت کشور، وزارت کار، پلیس و دادگستری در آن شرکت داشتند مورد بررسی قرار گرفت. سمیعی معاون وزیر کار در این سمینار از جمله گفت "تمام دستگاهها و دوایر دولتی موظفند در اجرای برنامه پنج ساله از حضور و اشتغال اتباع بیگانه، مگر در موارد خاص، جلوگیری کنند". وی افزود "با توجه به اشتغال افغانه در کارهای سخت، بایستی برنامه ریزیهایی داشت که در صورت رفتن این افراد از کشور کارها با رکود مواجه نگردد" ■

مرکز خبری کارگرمروزر: شوراهای اسلامی مورد انزجار اکثریت کارگران هستند. آنها جایی در بین کارگران نیافته‌اند و همواره با مخالفت و اعتراض کارگران روبرو بوده‌اند. همین انزوا و عدم کارائی شوراهای اسلامی زمینه اصلی است که از جانب مدیریت هم مورد "بی مبری" قرار بگیرند. شوراهای اسلامی بدفعات از اوضاعی که در آن بسر می برند نزد مقامات رژیم شکوه و شکایت کرده‌اند که آخرین آنها بندی از قطعنامه خانه کارگر به‌متاسف اول ماه مه و نامه شوراهای اسلامی استان تهران به رئیس جمهور است.

در روز کارگر امسال، خانه کارگر در یکی از بنهای قطعنامه خود ضمن برشمردن خدمات و فداکاریهای انجمنها و شوراهای اسلامی در دفاع از انقلاب اسلامی "هرگونه اقدام در جهت تضعیف، ممانعت از شکل گیری

زامیاد و روغن نباتی جهان

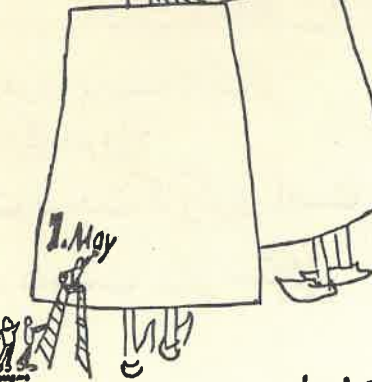
اکثر کارگران کارخانه زامیاد و روغن نباتی جهان که برای شرکت در مراسم دولتی سوار بر سرویسها شده بودند، در بین راه از سرویسها پیاده و به خانهای خود رفتند. □

اخبار اول ماه مه

در بخش دیگری از این نامه آمده است، "از مدت‌ها پیش اختلافاتی در مسیر تشکیل و برخورد با اعضای شوراهای اسلامی بروز کرد و تا اجراج اعضای شوراهای اسلامی و حتی اجراج کسانیکه تمایل به تشکیل شورا داشتند،

پارس الکتریک

کارگران پارس الکتریک برگزاری مراسم اول ماه مه امسال را که از یک هفته قبل تدارک دیده بودند با بخش بستنی، شیرینی و گل جشن گرفتند و پیرامون مسائل کارگری و از جمله تعطیل نبودن روز کارگر به بحث پرداختند. □

تولید آرو

اکثر کارگران کارخانه تولید آرو با تحریم مراسم دولتی، روز جهانی کارگر را با بخش شیرینی و گل، مستقلاً جشن گرفتند. □

داروپخش

کارگران داروپخش روز کارگر را با بخش شیرینی و گل جشن گرفتند. از این کارخانه تنها ۱۲ نفر قصد رفتن به مراسم دولتی را داشتند که بعلت کم بودن تعداد آنها از رفتنشان جلوگیری شد. □

سقز

کارگران سقز با تعطیل کار در اول ماه مه که شهر را بحالت نیمه تعطیل درآورد و تحریم مراسم دولتی، مراسم مستقل خود را در گروههای چند صد نفری در باغات اطراف شهر برگزار کردند. □

مهاباد

در مهاباد کارگران بدنال شعاری که از اول ماه مه بر دیوارهای شهر نوشتند، روز کارگر را در اجتماعات مختلف جشن گرفتند. □

رژیم اسلامی در تدارک

اجراج کارگران مهاجر افغانی

مرکز خبری کارگرمروزر: رژیم اسلامی علیه بیش از دو میلیون کارگر افغانی در ایران که در بدترین شرایط و در بی حقوقی مطلق بسر می برند تصمیمات جدیدی اتخاذ کرد که بموجب آن، کارگران افغانی در اردوگاههایی جدا از مردم اسکان داده می شوند و بهرور اجراج می گردند.

در اوایل اردیبهشت امسال شورای عالی امنیت کشور طرحی را تصویب کرد که بر اساس آن مهاجرین افغانی از جمله شناسایی و در اردوگاههای ویژه که "مهاشنهر" نامیده می شود،

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY
An International Workers Paper

Editor: Reza Moqaddam سردبیر: رضا مقدم

Bank Account: حساب بانکی: Address: آدرس:

50013009753 Box 19
Skandinaviska Enskilda 143 01 Värby
Banken, Sweden
405 04 Gothenburg, Sweden اروپا:

Subscription Rates: یکساله ۱۲۰ کرون سوئد
ششماهه ۷۰ کرون سوئد
دیگر کشورها

Europe: 1 Year SKr120
6 Months SKr70 یکساله ۲۲۰ کرون سوئد
ششماهه ۱۴۰ کرون سوئد

Elsewhere: 1 Year SKr220
6 Months SKr140

Institutions برابر برای موسسات دو
Double the rate برابر قیمت‌های فوق است.

All prices include p&p تمام قیمت‌ها با محاسبه هزینه پستی است.

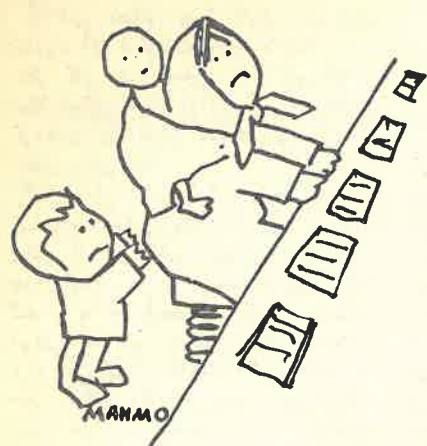
کارگر امروز

کارگران زن کارخانه تولیدارو :

اعتراض کارگران کشت و صنعت کارون برای حق اضافه کاری

مرکز خبری کارگر امروز: کارگران "نی پرو" کشت و صنعت کارون برای دریافت حق اضافه کاری به تمویق افتاده خود، اعتراض کردند. به گزارش حزب کمونیست ایران، پس از آنکه رئیس شرکت پاسخ مشخصی به کارگران نداد، آنها به سالن غذاخوری رفتند و ظروف را شکستند.

بنابه این گزارش، بدنبال استمداد رئیس شرکت از سپاه پاسداران، کارگران با اجتماع در محوطه کارخانه، تهدید به اعتصاب کردند. این گزارش حاکی است با قول رئیس شرکت مبنی بر پرداخت حق اضافه کاری تا پایان دیماه، کارگران به سر کار باز گشتند و در موعد مقرر مهالغ مذکور را دریافت کردند.

ساعت کار مازید است

- ما با دارو و مواد شیمیایی سروکار داریم
- و احتیاج به ماسک، حمام و شیر داریم
- ماسکهایی که می دهند تازه هوا را تصفیه می کند تا گرد و خاکها را راحت استنشاق کنیم
- هفته ای یکبار شیر می دهند و هفته ای یکبار نوبت حمام به ما می رسد

۵ تن از کارگران در میزگرد نشریه صنعت و ایمنی :

قانون کار را به نظرخواهی عمومی بگذارید و نظر جوامع کارگری ایران را استفسار کنید لایحه کار کمابیش مانند قانون کار جاری (شاهنشاهی) است

پیش مانند قانون کار جاری است. به طور کلی قانون جدید در مورد کارگری که در کارخانه "ایران خودرو" کار می کند و کارگری که در مزرعه به شغل آبیاری یا کشت و زرع مشغول است، از نظر ساعت کار، اضافه کاری، و سایر مسائل قانونی به یک نحو عمل می کند. اجرای این قانون با این کیفیت که دارد مشکلات فراوانی به ویژه در بخش کشاورزی و خدمات ایجاد خواهد کرد. در قانون جدید به مسائل امور اجتماعی کارگران توجه چندانی مبدول نشده است و بخش حفاظت و بهداشت کار آن با قانون جاری تفاوت چندانی ندارد. ابزارهای کنترل واحدهای صنعتی، کشاورزی، و خدمات در قانون جاری ضعیف و ناقص است. در قانون جدید نیز متأسفانه توجه زیادی به این مسئله نشده است. فاکتورهای قانونی جهت رعایت اصول ایمنی و بهداشت کار چندان تفاوتی نکرده است، و آمیدی هم نمی رود که با اجرای این قانون وضع واحدهای کار از نظر ایمنی و بهداشت کار تفاوت چندانی بکند. به هر حال، اکنون این قانون مراحل شور نهایی را در شورای مصلحت طی می کند و ما امیدواریم که شورای مزبور مصالح و منافع جامعه کارگری ایران را در نظر بگیرد، و در صورت نیاز، این قانون را به نظر خواهی عمومی بگذارد و به ویژه نظر جوامع کارگری ایران را استفسار کند.

مرکز خبری کارگر امروز: لایحه کار در شورای تشخیص مصلحت در دست تصویب است و کارگران به طرق گوناگون مخالفت خود را با آن ابراز داشته اند. اخیراً پنج تن از کارگران رشته های مختلف در میزگردی که نشریه "صنعت و ایمنی" چاپ تهران ترتیب داده بود شرکت کردند و درباره قانون کار به اظهار نظر پرداختند که این نشریه تنها اظهارات دو نفر از آنها را با تفصیل درج کرد. مطلب زیر تلخیص شده از مطالبی است که یکی از این کارگران در میزگرد مذکور اظهار کرده است.

پس از پیروزی انقلاب، جامعه کارگری ایران انتظار داشت، با توجه به نیاز جامعه و طبقه کارگر، که قشر عظیمی از مردم و نیروی کار ما را تشکیل می دهد، خیلی زودتر از این قانون کامل و جدیدی که منافع قشر کارگر را حفظ کند تهیه و تصویب شود، یا لایحه در قانون کار جاری تجدید نظر به عمل آید و پس از اصلاح نکات منفی آن، به مورد اجرا گذاشته شود، اما متأسفانه، بعد از یازده سال، هنوز مسئولین مربوطه قادر به تهیه قانون جدید یا اصلاح همین قانون نشده اند.

ماده ۳۳، که در قانون جاری چون چماقی بالای سر کارگران است، در قانون جدید نیز به نحوی دیگر وجود دارد، به جز پاداشی که برای بازنشستگی در نظر گرفته اند، کم و

س - گفتید ۱۴ سال است که در این شرکت کار می کنید. طی این ۱۴ سال به چه نوع کارهایی در این شرکت مشغول بوده اید؟
 ج - به کارهای بسته بندی مایعات، تقریباً همه کارها را انجام داده ام. س - کارتان ممکن است چه نوع عوارضی برای شما داشته باشد؟
 ج - چون کار ما با دارو و مواد شیمیایی است، می گویند روی کلیه ما تاثیر می گذارد، روی ریه ها و پوست هم همینطور.
 س - چطور شد تصمیم گرفتید سر کار بیاید؟
 ج - زندگی نمی چرخید مجبور شدم بیایم سر کار. زندگی برایم مشکل بود، دو تا بچه دارم و تمام مسئولیت آنها به عهده خودم است، شوهرم هم فوت کرده است.
 س - وقتی شرکارت می آید بچه ها چکار می کنند؟
 ج - بچه ها تو خانه هستند. چون کسی را ندارم بچه ها را نزدشان بگذارم.
 س - بچه ها در کار منزل به شما کمک می کنند؟
 ج - کمی.
 س - بین کارهای خانه و کار در کارخانه چگونه هماهنگی ایجاد می کنید؟
 ج - صبح ساعت ۵ بیدار می شوم و کارهای روزمره خانه را انجام می دهم. شش و نیم صبح از خانه بیرون می آیم و تا ساعت ۵ بعد از ظهر که می خواهم به خانه بروم تو شرکت کار می کنم. ساعت ۵ که رسیدم خانه، می روم خرید و بعد که برگشتم دوباره کارهای خانه را انجام می دهم.
 س - چند سال است که در این شرکت کار می کنید؟
 ج - حدود ۸ سال.
 س - در ماه چقدر حقوق می گیرید؟
 ج - حدود ۴۵۰۰ تومان.
 س - چقدر سواد دارید؟
 ج - تا دوم راهنمایی درس خوانده ام.
 من مرادی صفا مدت ۱۱ سال است که در این شرکت کار می کنم. پشت دستگاه چپه ها را از قرص پر می کنم. از ساعت هفت و نیم صبح تا چهار بعد از ظهر کار می کنم. اینجا مهد کودک دارد. ولی اگر نظر ما کارگران را بخواهید اصلاً از مهد کودک رضی نیستیم، چون باید ساعت

تمام شده بود و من نتوانستم ثبت نام کنم. کلی این طرف و آن طرف زدم، که چرا باید اینطوری باشد و من که الان ۰۷، ۸ سال است اینجا کار می کنم بعلت گذشتن یک تاریخ باید از تنها چیزی که زندگیم را می سازد، یعنی مسکن محروم بشوم. خلاصه قبولم نکردند و راحت کنارم زدند. گفتند شما بمانید برای سال دیگر. خدا می داند سال دیگر، ۸ سال دیگر است یا ۱۰ سال دیگر. س - کار شما در ارتباط با دارو و بطور کلی مواد شیمیایی است، فکر می کنید نیاز به ماسک ندارید؟
 ج - بله، ما به ماسک نیاز داریم. ولی ماسکهایی که می دهند واقعا به درد نمی خورد، کاغذی است و با دو تا نفس کشیدن پاره می شود. فکر می کنم تازه هوا را تصفیه می کند که ما راحت بتوانیم خاکها را استنشاق بکنیم.
 س - در همین رابطه با مسئولین شرکت صحبتی نکرده اید؟
 ج - چرا، صحبت کرده ایم. ولی ترتیب اثر داده نشده است. طی ۸، ۹ سال که اینجا کار می کنم حداقل ۹ بار با مسئولین صحبت کرده ایم و همه آنها فقط شنونده بوده اند.
 س - متاهل هستید؟
 ج - بله، یک بچه هم دارم.
 س - بچه شما چند سال دارد؟
 ج - حدود ۲ سال.
 س - از مهد کودک شرکت رضی هستید؟
 ج - مجبوریم رضی باشیم.
 س - چرا مجبورید رضی باشید؟
 ج - بعلت اینکه نمی تواند مشکلاتی را که داریم رعایت بکند. بخاطر همین، خوب در نتیجه باید بگویم که مجبوریم از محیط مهد کودک رضی باشیم.
 س - چگونه شما هم کارهای منزل را انجام می دهید و هم پسر کار می آید؟
 ج - از هفت و نیم صبح می آیم سر کار، بعد از ساعت ۵ که برمی گردم، کارهای خانه را تا آنجا که بتوانم و از پس آن برمیایم، انجام می دهم. آنهایی را هم که خستگی، کوفتگی و مسئولیتهای زندگی بهم اجازه نمی دهد، مجبورم و لاش کنم.

تلفیص شده از: برنامه "کار و کارگر" رادیو رژیم اسلامی

اعتصاب کارگران معادن سنگ مرمر کامیاران و قروه

مرکز خبری کارگر امروز: کارگران معادن سنگ مرمر کامیاران و قروه که ابزار کار استخراج معادن را با مشارکت خود تهیه کرده اند و محصولات آنها را به دولت می فروشند، برای افزایش قیمت سنگ در قرارداد خود با دولت دست به اعتصاب زدند. به گزارش حزب کمونیست ایران، یک هفته بعد از اعتصاب که از اوایل فروردین آغاز شد و ۵۰۰ کارگر در آن شرکت داشتند، دولت حاضر به مذاکره با نمایندگان کارگران شد. بنابه این گزارش، کارگران بدنبال استماع گزارش نمایندگان خود که از مذاکره با نمایندگان دولت از تهران بازگشته بودند، با قرارداد پیشنهادی دولت مخالفت کردند و دور دیگری از مذاکرات آغاز شد.

اعتراض کارگران شهرداری اهواز برای دریافت پاداش وعیدی

مرکز خبری کارگر امروز: کارگران شهرداری اهواز برای دریافت پاداش و عیدی آخر سال دست به اعتراض زدند. به گزارش حزب کمونیست ایران، اعتراض کارگران در اوایل اسفند و هنگامی آغاز شد که شهرداری اعلام کرد پاداش و عیدی آخر سال به کارگران شهرداری، پارکدارها و باغبانها تعلق نخواهد گرفت. بنابه این گزارش، کارگران پارکدار با تهیه نامه ای که مورد تأیید کارگران دیگر بخشها نیز قرار گرفت و ارسال آن به شهرداری، خواستار پاداش و عیدی شدند.

فرم آبونمان

Subscription Form

ما یلم نشریه کارگر امروز را مشترک شوم.

I would like to subscribe to Worker Today for a Period of
 Six months One Year

لطفا نشریه و صورت حساب را به آدرس زیر برایم ارسال کنید:

Please send my Worker Today and bills to the following address:
 Mr/Ms/Institution _____
 Address _____
 Postcode _____ City _____ Country _____

فرم پر شده را به آدرس کارگر امروز (صفحه مقابل) ارسال کنید.
 Send the filled form to WT address (opposite page).

توجه! مشترکین نشریه در آمریکا و کانادا جهت دریافت کارگر امروز با آدرس زیر تماس بگیرید.

NOTE! In USA and Canada send to:
 All
 P.O.Box 241412
 L.A., CA 90024
 USA

کارگران نانوا در شهر مریوان در اعتراض به افزایش ساعت کار دست به اعتصاب زدند

مرکز خبری کارگر امروز: کارگران نانوا ییهای شهر مریوان علیه طرح فرمانداری و شورای آرد و نان شهر که ساعات کار کارگران نانوا را از ساعت ۴ صبح الی ۹ شب اعلام کرده بود در اردیبهشت ماه اصمالت دست به اعتراض و اعتصاب زدند. به گزارش حزب کمونیست ایران، در طرح مذکور برای کارگران نانوا ییها در طول ۱۷ ساعت کار تنها یک ساعت و نیم تا دو ساعت استراحت حین کار تعیین شده است. بنابه این گزارش، این اعتصاب ۴ روزه که منجر به تعطیلی نانوا ییهای چندین محله شهر شد با دخالت نیروهای کمیته و تهدید شدن کارگران توسط مزدوران رژیم، پایان یافت.

کارگران امروز

معدنچیان ذغال سنگ البرز شرقی: ما حرفهای زیادی برای گفتن داریم اما چون در آینده مورد مواخذه قرار خواهیم گرفت از ذکر سایر موارد خودداری می‌کنیم

«امیر حقان پور» کارگر فنی توتل مادر: اگر امکانات وجود داشته باشد خطر کار در معدن کمتر می‌شود. مثلا ممکن است واکن از خط خارج گردد و با دچار صدمه شود و بار ذغال ریزش کند.

سینه، خراب شدن ریه، آسم، کم سو شدن نور چشم و کر شدن گوش می‌شویم. هر سال در حدود ۱۰ تا ۱۵ نفر در معادن ذغال سنگ، در اثر ریزش کوه و گاز گرفتگی جان خود را از دست می‌دهند. هر لحظه این احتمال وجود دارد که هر یک از معدن کاران جزو این افراد باشند و ذغال بر روی سرشان ریزش کردند و یا

«غلامحسین بهرامیان» کارگر دستگاه پیکور که مدت ۱۸ سال در درون معدن کار کرده و هم اکنون در خارج معدن مشغول به کار است: پس از خروج از معدن دیگر سختی کار سابقه، دارای گروه ۵ هستم. با توجه به این که دارای ۹ سر عاقله‌ام و

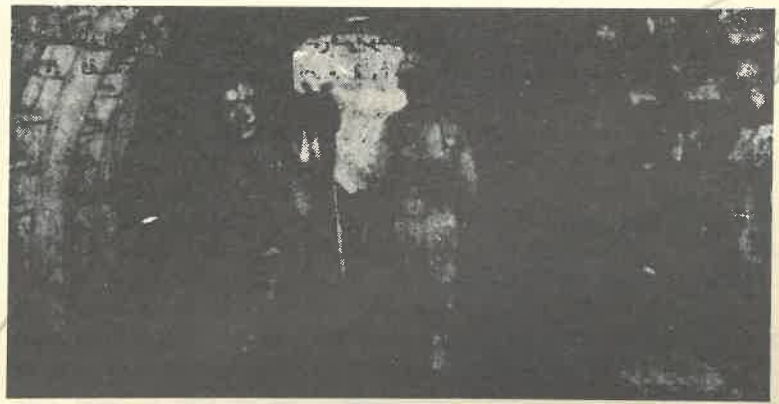
«رجعی میردار» از قسمت استخراج معدن: وقتی که با دستگاه پیکور کار می‌کنیم احتمال دارد ذغال جدا گردد و به سمت پائین سقوط کند و به ما آسیب برساند. چوبهای ایرانی که در معدن مورد استفاده قرار می‌گیرد مقاومت کمی دارد و خطر مرگ را به وجود می‌آورد. چون ما در سینه کوه، عملیات استخراج را انجام می‌دهیم و شلنگ هوا نداریم دچار کمبود اکسیژن می‌گردیم. پس از اتمام کار سر و صورت و دستپایمان به ذغال سنگ آغشته شده است و باید حمام برویم. اما متأسفانه تنها ۱۰ دوش وجود دارد که فقط یک دوش سالم و قابل استفاده است. برای همین باید در صف قرار بگیریم و مدتی از وقت خود را اینگونه تلف کنیم.

«حاج بوات قره خانی» استاد کار استخراج با ۱۳ سال سابقه کار: در اثر کار در کارگاه استخراج، ریه بنده در حال نابودی و در اثر ورود غبار و ذرات ذغال سنگ به گوش، چشم و چشم ناشنوا شده است. چوبهای داخلی معدن طوری است که می‌شکند و جان انسان را به خطر می‌اندازد. با توجه به گرانی و مشکلات اقتصادی و کار سختی که ما داریم تقاضا می‌کنیم حقوق ما را افزایش دهند. قبلا به ما شیر می‌دادند تا از آلودگی ریه جلوگیری شود که آنهم مدتی است قطع شده است.

«سید ابراهیم حسینی» کارگر توتل مادر: من ۱۶ سال است که در شرکت ذغال سنگ البرز شرقی کار می‌کنم و تاکنون به نحو احسن انجام وظیفه کرده‌ام. اما اخیرا با اجرای طرح طبقه بندی مشاغل از شغل آتشبار ارشد به کمک آتشبار تنزل یافته‌ام و به همین علت باید مبلغ ۲۰ هزار تومان به عنوان خسارت پرداخت کنم. آیا کسی که چنین خدمت کرده است، اگر تشویق نمی‌گردد باید خسارت پرداخت کند؟

محل کار ما در زیر کوه قرار دارد و سختی آن بر کسی پوشیده نیست. امیدواریم حقوق ما را افزایش دهند تا ما بتوانیم بر مشکلات اقتصادی غلبه کنیم. در اثر کار در معدن ما دچار بیماریهای گوناگون مثل تنگی نفس

«حبیب جعفری» کارگر قسمت خدمات توتل: این همه کارگر که در این معدن کار می‌کنند تنها یک دوش حمام در اختیار دارند. بعلت نداشتن سالن غذاخوری، مجبوریم در همان سالتی که لباسهای زیر خود را کشته و توسط قرفزه به سقف آویزان می‌کنیم غذا بخوریم و قطرات آب لباسها بر روی غذا می‌ریزد. «یحیی عرب احمدی» کارگر توتل مادر: بعلت کار در دل معدن ذغال سنگ، ریه و سینه‌ام خراب شده است. اگر برق خانه در شب قطع شود قلمب می‌گیرد و اگر اتوبوس و مینی بوس شلوغ باشد دچار ناراحتی قلبی می‌شوم. چون تمام تواناییهای خود را در کار معدن از دست داده‌ام پس از بازنشسته شدن امکان

کارگران معدن ذغال سنگ البرز شرقی

هیچ کس در خانه، جز من، تا مین کننده زندگی نیست در وضع سختی به سر می‌برم. در اثر کارهای گذشته در معدن چشمانم آب مروارید آورده است. بعلت همین نفس تنگی از معدن خارج شدم. گوشهایم آفتد سنگین شده که اگر کسی در نزدیکی من صحبت کند سخنان او را نمی‌شنوم. با این همه سابقه مبلغ اضافه کار که در گذشته دریافت می‌کردم هم اکنون قطع شده است. موقعی که افراد از این شرکت بازنشسته می‌شوند دیگر توان کار در جاهای دیگر را ندارند و چون حقوق آنها نیز تا مین کننده زندگیشان نیست با مشکل مواجه می‌شوند. بازنشستهای شرکت مدت ۹ ماه است که حقوق دریافت نکرده‌اند.

انجام هیچ کاری را ندارم و حقوق دوران بازنشستگی هم پاسخگوی نیازهای زندگی‌ام نخواهد بود. «عباس صابری» کارگر توتل مادر: از سال ۵۲ تا سال ۶۶ در کارگاه استخراج معدن ذغال سنگ کار می‌کردم و چون در جبهه مجروح شدم به خارج معدن منتقل شدم و از آن پس مبلغی که بعنوان سختی و اضافه کار دریافت می‌کردم قطع شده است. یکی از مشکلات ما اینست که لباس کار و صابون که باید در اختیار ما قرار داده شود، دیگر در اختیار نگذاشته نمی‌شود.

«علی تقی اشرفی» کارگر فنی معدن: وجود گرد و خاک زیاد، گازهای خطرناک، امکان تصادف و مجروحیت از جمله مشکلات کار در این معدن است. قرار بود از اول

مهر ماه ۶۸ شیر در اختیار ما قرار گیرد که متأسفانه عملا انجام نشد. در صورتیکه با شرایط کار ما نوشیدن شیر بسیار ضروری بوده و برای سلامتی لازم است. چون صبح ساعت ۵ باید از منزل به سمت محل کار حرکت کنیم و زمانی هم که از کار برمی‌گردیم ساعت ۵ بعد از ظهر است عملا وقت ما برای کار در معدن ۱۲ ساعت گرفته می‌شود. در حالی که ۸ ساعت کار برای ما محاسبه می‌گردد و تنها ۲۴ ساعت اضافه کار پرداخت می‌شود. در حالی که حداقل باید ۱۲۰ ساعت باشد.

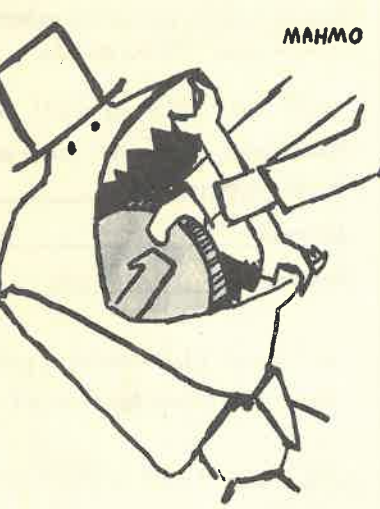
امکانات رفاهی ما بسیار ناچیز است و در ۱۰ واحد دستشویی کارخانه تنها یک آفتابه وجود دارد. برای ۲۵۰ نفر کارگر معدن تنها یک دوش حمام قرار دارد. کیفیت غذای ما بسیار پائین است. سالن غذاخوری نداریم و آب لباسهای شسته در سالتی که غذا می‌خوریم بر روی غذا می‌چکد. آن چنان وضع ما سخت است که هرگاه از مسئولین یا وزرا برای بازدید از معدن دعوت می‌گردد روزی است که معدن تعطیل می‌باشد تا آنها صحنه‌های دردناک معدن را مشاهده نکنند.

هنگامی که من استخدام شدم پلهای کار ۱۴ متر بود و سپس به ۱۲ متر و هم اکنون به ۱۵ متر افزایش یافته است و ضررش این است که فشار زیادی را به کارگر وارد می‌سازد و باید واکنشهای بیشتری را استخراج کند بدون اینکه حقوق او افزایش یافته باشد.

در روزهای تعطیل برای ما کار اجباری می‌گذارند و اگر حضور پیدا نکنیم برای ما غیبت می‌زنند و برای هر روز غیبت معادل ۲ روز از حقوق ما کم می‌کنند. چون تنها یک محل برای دریافت حقوق تعیین شده است و کل پرسنل البرز شرقی باید به آنجا مراجعه کنند. در روز دریافت حقوق صحنه‌های بسیار طویلی تشکیل می‌گردد و بعضا منجر به درگیری می‌شود. امیدواریم با تعیین چند محل برای دریافت حقوق این مشکل را حل کنند تا ما مجبور نباشیم یک روز از کار را برای دریافت حقوق به هدر دهیم.

«احمد فانی» آتشبار توتل معدن: عملیات آتشباری خطر جانی برای انسان

مبئی بر انجماد دستمزدها را مورد تجدید نظر قرار دهد. درست در همان زمان که «شورای عالی کار» در جلسه بود، «کار و کارگر» ارکان شوراهای اسلامی ضمن اشاره به «وظیفه دشوار شورای عالی کار»، هشدار داد که اگر طبق معمول فقط «مختصری» به مزدها اضافه کند باید مسئولیت سنگین عواقب تنشهای بزرگ کارگری در سال آینده را پذیرا باشد»

افزایش ۲۰ درصدی حداقل دستمزدها در واقع کمترین عقب نشینی ممکن جمهوری اسلامی از سیاست انجماد دستمزدها بود. گرچه این ۲۰ درصد دو برابر «مقدار مختصر» افزایشی است که طی سالهای اخیر جمهوری اسلامی به آن تن می‌داده است اما بهیچ وجه نمی‌تواند تهدید «تنشهای بزرگ کارگری در سال ۶۹» را خنثی

سال ۶۸، سال مبارزه برای افزایش دستمزدها

بسر کار بازگشتند. این اعتصاب، حرکات و اعتراضاتی را در سایر کارخانه‌های اراک، از جمله آلومینیوم سازی و خانه سازی «شکایی» بدنبال داشت. در اواسط مهر ماه کارگران هر دو شیفت صبح و عصر نساجی چیت ری در تهران برای افزایش دستمزد کار را متوقف کردند و در آبانماه ۲ هزار کارگر ماشین سازی تبریز ضمن اعتراض خود خواهان «افزایش حقوق متناسب با تورم» شدند.

در سه ماه زمستان و با نزدیک شدن پایان سال، مبارزات ادامه یافت. در دی ماه ۱۳ هزار کارگر از ۲۲ شرکت مجتمع کفش ملی بزرگترین اعتصاب را برپا داشتند. اواخر بهمن حدود ۲ هزار کارگر مولن موکت در شهر صنعتی البرز در نزدیکی قزوین از جمله برای افزایش دستمزد، حق مسکن، حق شیفت دست به

اعتراضات و اعتصاباتی زدند که دو هفته جریان داشت. نیمه اول اسفند چند هزار کارگر کارخانه نورد لهواز از جمله برای افزایش دستمزد و دریافتی‌ها به اعتصابی چند روزه دست زدند که انعکاس زیادی بین کارگران جنوب داشت. این اعتصاب نیز با دستگیری دهها کارگر، محاصره و اشغال کارخانه توسط نظامیان و سر نیزه در هم شکسته شد. تحت تاثیر این مبارزات «شورای عالی کار» در اواخر سال ۶۸ تشکیل جلسه داد تا سیاست سال ۶۹ دولت

نیز صحنه اعتراض بر سر دستمزد بود. برای مثال کارگران سنندج در میتینگ چند هزار نفری خود بر افزایش دستمزدها تاکید کردند و در بندی از قطعنامه خود خواستار افزایش دستمزدها متناسب با نیاز خانوار پنج نفری شدند. در اجتماع کارگران نیشکر هفت تپه و سندیکای کارگران فلزکار تهران بهمناسبت اول مه، لزوم افزایش دستمزدها مورد تاکید قرار گرفت.

اعتصابات کمابیش همزمان دهها هزار کارگر در کورمیز خانه‌های غرب کشور نیز در ماههای اول سال جلوه دیگری از نبرد بر سر دستمزد بود. همچنین اطراف شهرهای تبریز، مرند، ملایر، قزوین، همدان، بوکان و میاندوآب نیز شاهد اعتصابات غالبا بیش از یک هفته‌ای بود، که طی آن کارگران موفق به افزایش ۱۰ تا ۳۰ درصد دستمزدها شدند.

در نیمه سال ۶۸ حدود ۱۲ هزار کارگر کشاورزی در کشت و صنعت کارون با اعتصابی سه روزه، ۱۳ تا ۱۶ شهریور، نبرد را ادامه دادند. از سوم تا هفتم مهرماه حدود ۱۵۰۰ کارگر کارخانه جوراب استارلایت در تهران برای بار دوم طی سال ۶۸ برای افزایش دستمزد اعتصاب کردند. حدود ۲ هزار کارگر کارخانه ماشین سازی اراک دست به یک رشته اعتصاب و راهپیمایی زدند که چند روز ادامه داشت و با قول مدیریت مبنی بر ۲۳ درصد افزایش دستمزدها

مصلحتی صابر

سراسر سال ۶۸ مبارزه برای افزایش دستمزدها و دریافتها بین کارگران و کارفرماها و دولت جریان داشت. فروردین ۶۸ با تهدید جدی اعتصاب بیش از ۱۰ هزار کارگر شرکت واحد تهران شروع شد. در چند «خط» شرکت واحد تهران، از جمله خط ۶۵ و ۸۷، اعتصاباتی نیز برپا شد. کارگران خواهان اجرای قراردادهای دسته جمعی که بموجب آن دریافتهای آنها افزایش می‌یافت بودند. طی سه ماه اول سال اعتراضاتی در حساسترین بخش اقتصاد ایران، صنایع نفت، جریان داشت. کارگران پالایشگاه تهران بعنوان اعتراض به دریافتهای پایان سال، و با خواستی مشابه شرکت واحد، گرفتن «بن کارمندی» را تحریم کردند و از جانب کارگران سایر پالایشگاههای کشور مورد حمایت قرار گرفتند. در مخابرات و برخی موسسات دولتی دیگر نیز اعتراضاتی با مطالبات مشابه جریان داشت. در سه ماه اول سال از جمله در کارخانجات لوله سازی خوزستان با سه هزار کارگر، کاشی ایرانا، با سه هزار کارگر و آدامس خروس نشان با هزار کارگر، اعتراضات و اعتصاباتی برای افزایش دستمزدها به وقوع پیوست. اجتماعات و گردهمانی‌های اول مه

به همراه دارد. این کار باید مطابق آئین نامه و ضوابط مشخص انجام گیرد ولی متأسفانه عملا این طور نیست و ریسک آن بسیار زیاد است. یک خلاف ممکن است جان همه را در معرض نیستی قرار دهد. مثلا مطابق آئین نامه کارگران باید حداقل ۳۰ دقیقه، یک ساعت قبل از عملیات انفجار در جریان قرار گیرند. اما چون به ما فشار وارد می‌کنند، این مدت بیش از دو دقیقه نیست و در نتیجه گازهای سمی دستگاههای داخلی بدن را مسموم می‌کنند. بنده به دکتر که مراجعه کردم پنداشت که در جبهه جنگ شیمیایی شده‌ام در حالی که در درون معدن دچار چنین حادثه‌ای گردیدم.

«علی زوار» کارگر توتل مادر: بعلت کار در معدن چند بار دچار حادثه شدم و زیر ریزش ذغال سنگ و سنگ قرار گرفتم و چند بار دستم شکست. اما علیرغم چنین حوادثی و با سابقه‌ای معادل ۱۷ سال دارای گروه ۵ و پایه ۱۳ هستم.

«محمد علی دولتشاهی» سرپرست کارگاه استخراج: بنده دارای ۱۹ سال سابقه کار در معدن هستم. اصولا کارهای معدنی شاق و سخت است و بیماریهای ریوی و استخوان درد پدید می‌آورد. کار در معدن ذغال سنگ به قدری دارای مشقت است که معدنکار مجبور است ذغال را از جایی که کلاه او به سختی در آن قرار می‌گیرد رد کند و به صورت درازکش فعالیت نماید. اگر معدن ریزش کند

بهرین آمدن به صورت زنده، دیگر با خدا خواهد بود. در اثر ریزش و آوارچوب پست پائین می‌افتد و خطر جانی می‌آفریند. ما امیدواریم دولت در حد وسیع خود امکانات معدنی را برای ما مهیا سازد. «ضیا کوهساریان» کارگر لوکوموتیو بخش خدمات معدن: در گذشته به ما شیر می‌دادند و این کار سلامتی ریه‌های ما را در حدی تضمین می‌کرد. اما هم اکنون شیر داده نمی‌شود. بیش از یک دوش سالم برای حمام وجود ندارد و کارگران با کاسه آب، خود را شستشو می‌دهند. کارفرماها با کارگران برخورد درستی ندارند. اگر یک روز حتی با دلیل موچه نتوانیم در محل کار حاضر شویم برای ما چند روز غیبت می‌زنند. امیدواریم برای کارگران ارزش بیشتری قابل شوند. البته ما حرفهای زیادی برای گفتن داریم اما چون در آینده مورد مواخذه قرار خواهیم گرفت از ذکر سایر موارد خودداری می‌کنیم. ■

تفصیله‌اش در نشریه رسالت چاپ تهران

کند. برای یک کارگر صنعتی معنی واقعی این افزایش عبارتست از مزد افزوده شدن ۲۳ تومان به مزد روزانه، یعنی چیزی بین ۱۰ تا ۱۴ درصد، که این دو برابر کمتر از تورم رسمی و چهار برابر کمتر از نرخ افزایش واقعی قیمتهاست. طبق آمار دولتی نرخ افزایش قیمتها در فاصله سالهای ۶۰ تا ۶۷ بیش از ۳۰۰ درصد بوده، در حالیکه همین زمان دستمزدها حداکثر ۴۰ درصد افزایش یافته است. اما اینها هنوز قدرت خرید واقعی دستمزدها را نشان نمی‌دهد.

بنا بر تحقیقات موسسه «کورپیت»، تهران برای دومین سال متوالی گرانترین شهر جهان شناخته شده است. گزارشین موسسه حاکی است اگر شاخص قیمتها در نیویورک ۱۰۰ فرض شود، این شاخص در تهران برابر ۱۹۲ خواهد بود. در اوائل سال ۶۹ حداقل دستمزد تعیین شده، ۱۰۰ تومان، در گرانترین شهر جهان معادل ۷۰ سنت آمریکایی، یا ۱۵ تا ۲۰ عدد تخم مرغ، دو کیلو سیب زمینی، یا کمی بیش از یک کیلو شکر، یا حدود ۳۰۰ گرم گوشت، یک کیلو لپه و یا یک قوطی مایع ظرفشویی ارزش دارد. اجاره یک آپارتمان دو اتاق خوابه در جای مناسب شهر حدود ۱۴ هزار تومان است. یعنی با چهار ماه حداقل مزد هم نمی‌توان اجاره آنرا پرداخت. برای داشتن یک تلفن باید معادل ۸ تا ۹ سال حداقل مزد را پرداخت و برای خرید یک اتومبیل رنو ساخت ایران باید ۲۰ سال حداقل مزد را ذخیره کرد. ■

اعتراضات معدنچیان شوروی شدت یافت

مرکز خبری کارگرمروز: کارگران نفت و گاز تیومن مجدداً دولت را تهدید کردند که اگر به خواستهای آنها رسیدگی نکند از ارسال ده هزار تن نفت به دیگر مناطق کشور خودداری خواهند کرد. از سوی دیگر معدنچیان منطقه "کوزباس" سبیری در اعتراض به کمبود مواد غذایی در منطقه و کارگران اوکراین در اعتراض به انتخاب رئیس جدید پارلمان جمهوری اوکراین، دولت شوروی را تحت فشار گذاشته‌اند.

به گزارش تایمزمالی، تهدید کارگران تیومن همزمان با مذاکراتشان با دولت بر سر دستمزد و بهبود شرایط کارگران صورت گرفت.

بنا به این گزارش اتحادیه کارگران "کوزباس" که در متن اعتصاب سراسری معدنچیان در سال گذشته و براساس کمیته‌های اعتصاب تشکیل شد هم اکنون تهدید بزرگی برای مقامات دولت در این منطقه محسوب می‌شود.

این گزارش حاکی است یک مقام دولتی در منطقه "کوزباس" گفت: "اگر دولت اقدامات فوری برای جوابگویی به مطالبات کارگران اتخاذ نکند، اوضاع منطقه شدت و خیم می‌شود".

بدنبال بن بست مذاکرات بر سر دستمزد

اتحادیه‌های کارگری ایتالیا فراخوان به اعتصاب دادند

مرکز خبری کارگرمروز: سه کنفدراسیون کارگری ایتالیا برای ۴۰ درصد افزایش دستمزد برای روزهای جمعه و پانزدهم ژوئیه، کارگران را به یک اعتصاب عمومی فراخوان دادند. این اعتصاب کارگران بخش دولتی و خصوصی را در بر خواهد گرفت.

به گزارش تایمز مالی، هم اکنون در ایتالیا، کارفرما موظف است هر سال بر اساس نرخ تورم دستمزد کارگران را افزایش دهد. سرمایه داران ایتالیا قصد دارند این سیستم پرداخت دستمزد را تحت عنوان کاهش قدرت رقابت ایتالیا در بازار مشترک اروپا و کاهش نرخ سود رسته‌های تولیدی لغو کنند. در طی مذاکرات اخیر، انجمن صاحبان صنایع ایتالیا ضمن مخالفت با افزایش دستمزد کارگران مجدداً خواهان تغییر سیستم مذکور و شرکت اتحادیه‌های کارگری در تعیین روش جدیدی برای پرداخت دستمزدها گشت. اما این پیشنهاد از سوی سه کنفدراسیون عمده اتحادیه‌های کارگری رد شد.

بنا به این گزارش، سخنگوی یکی از کنفدراسیون‌ها اعلام کرد، ما مخالفتی با بحث پیرامون تعیین دستمزد نداریم اما نخست باید بر سر افزایش دستمزد به توافق برسیم.

اعتصاب کارگران هیوندا پایان یافت

اعتصاب ۲۷ هزار کارگر موتور سازی هیوندا که با مطالبه ۱۸/۹۵ درصد افزایش دستمزد و کاهش ساعت کار آغاز شد با پذیرش ۷/۶ درصد افزایش دستمزد از سوی اتحادیه کارگران، پس از ده روز در ۲۸ مه خاتمه یافت. هرچند کارگران موفق به دریافت تمام دستمزد ایام اعتصاب نشدند، اما مبلفی را تحت همین عنوان از مدیریت گرفتند.

تشکیل اتحادیه مستقل کارگران معادن شوروی

مرکز خبری کارگرمروز: رهبران کمیته‌های اعتصاب بزرگترین معادن ذغال سراسر شوروی در ماه ژوئن در شهر "دونتسک" با تشکیل یک کنگره، اتحادیه مستقل کارگران معادن را ایجاد کردند. به گزارش نشریه سوئدی "داکنز نی هتر" در این کنگره که دولت کارگران را از شرکت در آن منع کرده بود، ۷۱۲ نفر به نمایندگی از طرف کارگران شرکت کردند، خواستار استعفای

چقدر می‌ماند؟!!

در نگاه اول بنظر می‌آید درآمدها در آلمان فدرال خیلی خوب است. اما برای خیلیها نظیر "کارل هاینس شوال باخ" کارگر ۳۵ ساله برق کار زندگی با این درآمدها بسیار دشوار است. او از ۱۴ سال پیش در کارخانه‌ای واقع در شهر فرانکفورت که کارش تولید قطعات برای کارخانجات اتومبیل سازی است کار می‌کند. کارل هاینس با همسرش که خانه‌دار است و ۳ فرزندشان یک خانواده ۵ نفری را تشکیل می‌دهند. حقوق ماهانه کارل هاینس ۳۶۰۰ مارک است. از این پول مبلغ ۱۱۰۰ مارک بابت مالیات مزد، بیمه درمانی و بازنشستگی از همان اول کسر می‌شود، یعنی اول ماه ۲۵۰۰ مارک برای خانواده و مخارجش باقی می‌ماند. کار در کارخانه ۳ شیفته است. بابت هر هفته شب کاری ۳۰۰ مارک اضافه به کارل هاینس تعلق می‌گیرد. اما او بخاطر بچه‌ها همیشه می‌کوشد شیفته شبانه خود را با شیفته صبح و یا بعد از ظهر همکارانش عوض کند. این خانواده کارگری بابت یک آپارتمان ۳

در نگاه اول بنظر می‌آید درآمدها در آلمان فدرال خیلی خوب است. اما برای خیلیها نظیر "کارل هاینس شوال باخ" کارگر ۳۵ ساله برق کار زندگی با این درآمدها بسیار دشوار است. او از ۱۴ سال پیش در کارخانه‌ای واقع در شهر فرانکفورت که کارش تولید قطعات برای کارخانجات اتومبیل سازی است کار می‌کند. کارل هاینس با همسرش که خانه‌دار است و ۳ فرزندشان یک خانواده ۵ نفری را تشکیل می‌دهند. حقوق ماهانه کارل هاینس ۳۶۰۰ مارک است. از این پول مبلغ ۱۱۰۰ مارک بابت مالیات مزد، بیمه درمانی و بازنشستگی از همان اول کسر می‌شود، یعنی اول ماه ۲۵۰۰ مارک برای خانواده و مخارجش باقی می‌ماند. کار در کارخانه ۳ شیفته است. بابت هر هفته شب کاری ۳۰۰ مارک اضافه به کارل هاینس تعلق می‌گیرد. اما او بخاطر بچه‌ها همیشه می‌کوشد شیفته شبانه خود را با شیفته صبح و یا بعد از ظهر همکارانش عوض کند. این خانواده کارگری بابت یک آپارتمان ۳

موجی از اعتصابات برزیل را فرا گرفت

مرکز خبری کارگرمروز: یک میلیون نفر در برزیل در مخالفت با موج بیکار سازیهای وسیع در بخش دولتی و افزایش دستمزد دست به اعتصاب زدند که اعتصاب کارگران نفت "پترو براس"، اعتصاب کارگران فولاد "ولتادوند"، اعتصاب ۹ هزار کارگر اتومبیل سازی فورد و ۹۰ هزار کارگر ذوب آهن در "سائوپولو" که پرسنل بیمارستانها، دادگستری و آنها کارمندان بانکها نیز به آنها پیوسته‌اند، اعتصاب ۳۶۰۰ کارگر کارخانه "ساب اسکانیا" برای افزایش دستمزد، از آن جمله‌اند.

افزایش بیکاری در آلمان شرقی

بیکاری در آلمان شرقی ۵۰ درصد افزایش یافت. به گفته وزیر کار کسانی که در جستجوی کار بودند حدود ۶۵ هزار نفر بود که این تعداد در آخر ماه مه به ۱۰۰ هزار نفر رسید.

شهرداری مادرید، ناچار شد با کمیته اعتصاب کارگران اتوبوس رانی مذاکره کند

روز ۱۴ ماه مارس گذشته دو مجمع عمومی کارگران اتوبوسرانی مادرید با یک رای مخالف از مجموع ۴۰۰۰ کارگر حاضر در مجمع عمومی اعلام اعتصاب کرد. در طول اعتصاب از مجموع ۷۰۰۰ کارگر راننده، نظافتچی، و بخش تعمیرات تنها ۱۴۶ نفر به سر کار رفتند. علت اعتصاب مخالفت کارگران با توافق نمایندگان سندیکا با شهرداری مادرید (کارفرما) مبنی بر ۷/۵ درصد افزایش دستمزد در سال جاری بود. پیشتر دولت اسپانیا سقف افزایش دستمزد در سال ۹۰ را ۸ درصد تعیین کرده بود. مطالبات اعتصاب عبارت بودند از ۳۳ درصد افزایش متوسط دستمزدها، تضمین دو روز تعطیل هفتگی و ۳۷ ساعت کار در هفته. رهبری اعتصاب را کمیته اعتصاب منتخب مجمع عمومی در دست داشت. در تمام ۲۲ روز اعتصاب، حتی روزهای یکشنبه، مجمع عمومی صبح و عصر دایر بود و دائماً دستکم ۲ هزار کارگر در آن حضور داشتند. کمیته اعتصاب بولتن روزانه‌ای را در طول اعتصاب منتشر می‌کرد که کارگران را در جریان آخرین تحولات قرار می‌داد، پیامهای همبستگی را چاپ می‌کرد و به حملات شهرداری و مطبوعات رسمی پاسخ می‌گفت. سه بار نیز فراخوان به تظاهرات داده شد که از شش تا ده

اتحادیه کارگران کشتی رانی سوئد تهدید به اعتصاب کرد

مرکز خبری کارگرمروز: اتحادیه کارگران کشتیرانی سوئد که ۱۱ هزار عضو دارد، در مخالفت با پیشنهاد نیم درصد افزایش دستمزد برای هر ساعت کار که از سوی اتحادیه کارفرماها ارائه شده است، تهدید کرد که از اوایل ژوئیه دست به اعتصاب خواهد زد.

اروگوئه، کارگران دست به اعتصاب سراسری زدند

کارگران اروگوئه در اعتراض به تصمیمات دولت در محدود کردن حق اعتصاب، کاهش بودجه خدمات دولتی، خصوصی کردن کارخانها و همچنین برای ۳۰ درصد افزایش دستمزد، روز ۳۰ مه دست به یک اعتصاب سراسری زدند. "فدراسیون اتحادیه‌های کارگران" به دولت اخطار داد که اگر افزایش ۳۰ درصد دستمزد از هفته دوم ژوئن به اجرا در نیاید اعتصابات سراسری ادامه خواهد یافت.

کارگران ساب اسکانیا در معرض اخراج

مدیریت کارخانه اتومبیل سازی ساب اسکانیا اعلام کرد که برای ۲۰۰ میلیون کرون صرفه جویی سالانه در مخارج کارخانه، حداقل ۱۳۰۰ کارگر را، ۷۸۰ نفر در سوئد و بقیه در فنلاند، اخراج خواهد کرد و در عوض بر شدت کار خواهد افزود.

بنا به این گزارش، صاحبان معادن در ماه گذشته اعلام کرده بودند که ۱۱۰۰ کارگر را بیکار خواهند کرد.

بنا به این گزارش، صاحبان معادن در ماه گذشته اعلام کرده بودند که ۱۱۰۰ کارگر را بیکار خواهند کرد.

اتحادیه کارگران کشتی رانی سوئد تهدید به اعتصاب کرد

مرکز خبری کارگرمروز: اتحادیه کارگران کشتیرانی سوئد که ۱۱ هزار عضو دارد، در مخالفت با پیشنهاد نیم درصد افزایش دستمزد برای هر ساعت کار که از سوی اتحادیه کارفرماها ارائه شده است، تهدید کرد که از اوایل ژوئیه دست به اعتصاب خواهد زد.

اروگوئه، کارگران دست به اعتصاب سراسری زدند

کارگران اروگوئه در اعتراض به تصمیمات دولت در محدود کردن حق اعتصاب، کاهش بودجه خدمات دولتی، خصوصی کردن کارخانها و همچنین برای ۳۰ درصد افزایش دستمزد، روز ۳۰ مه دست به یک اعتصاب سراسری زدند. "فدراسیون اتحادیه‌های کارگران" به دولت اخطار داد که اگر افزایش ۳۰ درصد دستمزد از هفته دوم ژوئن به اجرا در نیاید اعتصابات سراسری ادامه خواهد یافت.

کارگران ساب اسکانیا در معرض اخراج

مدیریت کارخانه اتومبیل سازی ساب اسکانیا اعلام کرد که برای ۲۰۰ میلیون کرون صرفه جویی سالانه در مخارج کارخانه، حداقل ۱۳۰۰ کارگر را، ۷۸۰ نفر در سوئد و بقیه در فنلاند، اخراج خواهد کرد و در عوض بر شدت کار خواهد افزود.

بنا به این گزارش، صاحبان معادن در ماه گذشته اعلام کرده بودند که ۱۱۰۰ کارگر را بیکار خواهند کرد.

بنا به این گزارش، صاحبان معادن در ماه گذشته اعلام کرده بودند که ۱۱۰۰ کارگر را بیکار خواهند کرد.

آنتور اسکارگیل رهبر اتحادیه معدنچیان انگلستان :

NUM leader Arthur Scargill

بنابه این گزارش، یکی از معدنچیان "یورکشای" گفت، "ما چاره‌ای نداریم جز اینکه بچنگیم". "ما باید مجدداً سنتهای مبارزه اتحادیه کارگران معدن را زنده کنیم". معدنچی دیگری گفت، "وقتی در سال ۱۹۸۴ اعتصاب خود را آغاز کردیم شرکت ذغال سنگ می‌خواست ۵ معدن را ببندد، اما ۷ معدن بسته شد. ما آزمون دروغپاشان را باور نکردیم، حالا هم به آنها اعتماد نمی‌کنیم".

۸ کارگردر حین ساختن تونل بین انگلستان و فرانسه کشته شدند

● پای یک کارگردر اثر تصادف با کامیون له شد و قبل از آنکه آمبولانس برسد او اخراج شده بود

مرکز خبری کارگزار امروز: تاکنون ۶ کارگردر در انگلستان و ۲ کارگردر در فرانسه در حین ساختن تونل کانال مانش بر اثر عدم وجود وسایل ایمنی کافی کشته شده‌اند. به گزارش نشریه "میلیتنت"، شرکت "ترانس مانش" که یک کشتی بزرگ شامل شرکت‌های ساختمانی فرانسوی و انگلیسی است، برای صرفه جویی در مخارج ساختمان تونل که ادعای می‌کند بیش از آن چیزی است که تخمین زده می‌شد از خدمات ایمنی کاسته است که در اثر آن در طی ۵ ماه اول سال جاری، ۵ کارگردر در اثر سوانحی از قبیل حرکت واگن قطار فاقد ترمز ایمنی، سقوط لوله‌های بزرگ و کار با پشتهای عظیم‌الجثه کشته شده‌اند.

طبق گزارش مذکور، از ماه مارس ۱۹۸۷ تا دسامبر ۱۹۸۹، ۳۲۷ کارگردر بر اثر سوانح کار و عدم ایمنی مجروح شده‌اند. یکی از کارگران در مورد سوانح کار و عکس‌العمل مدیریت گفت، "زمانیکه مشغول کار بودیم، پای یک کارگردر بر اثر تصادف با کامیون له شد و قبل از اینکه آمبولانس برسد او اخراج شده بود". کارگردر دیگری گفت، "آنها فقط می‌خواهند کار در سریعترین فرصت و ارزانه‌ترین شکل تمام شود و این به معنای به خطر انداختن هر روزه جان کارگران است".

حق اعتصاب در ایتالیا محدود می‌شود

روز ۷ ژوئن، یک کمیته از مجلس سنای ایتالیا لایحه‌ای که حق اعتصاب را محدود می‌کند، تأیید کرد. بر اساس این لایحه کارکنان بخش خدمات عمومی ضروری نظیر خدمات پزشکی، شهرداری، گمرک، نیروگاههای تولید انرژی، آموزش و پرورش و ارتباطات راه دور، موظفند از اختلاف در کار جلوگیری کنند و در غیر این صورت مجازات خواهند شد. این لایحه بدخال اعتصابات متعدد کارگران راه آهن و کارکنان فرودگاه در طی سه سال گذشته وضع شده است.

۳۰ هزار معدنچی در معرض اخراج قرار دارند

مرکز خبری کارگزار امروز: دولت بریتانیا اعلام کرده است که تا سال ۱۹۹۳، ۷۵۰۰ شغل در معادن از بین خواهد رفت، اما "آرتور اسکارگیل" رهبر اتحادیه معدنچیان گفت، برنامه واقعی دولت تنها به ۵۰ هزار کارگردر نیاز دارد و بین ۲۰ تا ۳۰ هزار معدنچی بیکار خواهند شد. بنابه یک سند داخلی شرکت ذغال سنگ انگلستان که بدست تلویزیون بی‌بی‌سی رسیده است این شرکت تصمیم دارد تولید ذغال سنگ را به ۱۰ تا ۱۵ میلیون تن کاهش دهد و طبق محاسبات خود شرکت بیش از ۱۰ هزار شغل در صنایع معادن از بین خواهد رفت. به گزارش نشریه "میلیتنت"، با آنکه شرکت ذغال انگلستان عاقدانه از ذکر نام معدنی که بسته خواهند شد خودداری کرده است اما از شواهد چنین برمی‌آید که کارگران معادن "ناتینگهام شایر" و جنوب "یورکشای" اولین قربانیان این طرح خواهند بود.

بامیانجگری لخ والسا، فراخوان کارگران راه آهن به اعتصاب عمومی لغو شد

مرکز خبری کارگزار امروز: اعتصاب عمومی کارگران راه آهن لهستان برای افزایش دستمزد که بنا بود از روز ۲۹ مه آغاز گردد، در صبح همین روز با صدور اعلامیه‌ای به اعضای مشترک رهبران اعتصاب و لخ والسا لغو شد. قبل از این توافق که با میانجگری لخ والسا بدست آمد، کارگران در طول مذاکرات بین رهبران کارگران و دولت همبستگی که بمدت هشت روز بیفرجام ادامه یافت در چندین بندر و شهر لهستان دست به اعتصابات پراکنده‌ای زدند و واردات و صادرات را مختل کردند. به گزارش نشریه سوئدی "داکنز نی هتر" اعتصابات پراکنده کارگران در طول مذاکرات یک سوم خطوط راه آهن لهستان را فلج کرد و موجب مختل شدن صدور ذغال سنگ از طریق بنادر شد. به این گزارش، سخنگوی مدیریت راه آهن دولتی لهستان در این مورد گفت، اوضاع دارد جدی می‌شود، لهستان نمی‌تواند بیش از این وظیفه صدور ذغال سنگ را به انجام برساند.

اعتصاب کارگران واتر فورد انگلستان وارد یازدهمین هفته شد

لندن، کارگران این کارخانه روز ۳۰ آوریل طی یک مجمع عمومی و رای گیری علنی به ادامه اعتصاب رای دادند. بنابه این گزارش مدیریت کارخانه می‌کوشد از طریق پرداخت دستمزد بیشتر به بخشی از کارگران و همچنین اعلام اینکه رای گیری مجمع عمومی باید مخفی باشد در میان کارگران تفرقه بیاندازد. این گزارش حاکی است ۹۵ درصد کارگران به رای گیری علنی در مجمع عمومی رای دادند و یکی از کارگران گفت، ما بیست سال است که سنت رای گیری دموکراتیک داریم. من می‌خواهم آن کسی را که به کاهش دستمزد من رای می‌دهد ببینم. در مجمع عمومی هر کس فرصت حرف زدن دارد و ما احتیاجی به رای گیری مخفی نداریم.

من می‌خواهم آن کسی را که به کاهش دستمزد من رای می‌دهد ببینم

مرکز خبری کارگزار امروز: اعتصاب ۲۳۰۰ کارگردر کارخانه کریستال سازی واتر فورد بریتانیا در اعتراض به کاهش دستمزدها وارد یازدهمین هفته خود شد. مدیریت این کارخانه که از ۲ سال قبل اخراج کارگران را آغاز کرد، اخیراً سیاست کاهش دستمزدها را پیش گرفته است. به گزارش نشریه "میلیتنت" چاپ

کارگران فرودگاه لندن دست به اعتصاب زدند

بنابه این گزارش، روز ۱۱ ژوئن مدیریت طرح خود را پس گرفت و اعلام داشت، شیفت کار ۱۲ ساعته اجباری نیست و داوطلبانه است. اعتصابیون نیز در همین روز ضمن تشکیل یک جلسه رای به خاتمه اعتصاب دادند.

مرکز خبری کارگزار امروز: بیش از ۲ هزار تن از کارگران و کارکنان فرودگاه "هیترو" لندن که در اعتراض به طرح مدیریت منعی بر اجباری شدن شیفت کار ۱۲ ساعته دست به اعتصاب زده بودند، پس از آنکه مدیریت طرح خود را پس گرفت بسر کار بازگشتند.

به گزارش تایمز مالی، کارگران بخش مکانیک و تعمیرات هواپیما در ۲۵ مه که مدیریت فرودگاه اجباری شدن شیفت کار ۱۲ ساعته را اعلام کرد با تشکیل یک جلسه که ۲۵۰ نفر در آن شرکت داشتند، فراخوان به اعتصاب دادند. در روز اول ژوئن نیز کارگران در جلسه دیگری که با شرکت ۲۵۰۰ تن از ۷ هزار کارگردر این بخش تشکیل شد رای به اعتصاب دادند. در همین روز کارگران و کارمندان سایر بخشهای فرودگاه نیز ضمن حمایت از اعتصاب کارگران، اعلام داشتند که اگر مدیریت طرح خود را پس نگیرد، آنها نیز دست از کار خواهند کشید. به گفته یکی از مسئولین اتحادیه، کارگران شرکت‌های هواپیمایی سایر کشورها نیز از اعتصاب کارگران لندن حمایت کردند.

در یکسال گذشته بیش از ۲۵۰ فعال کارگری به قتل رسیدند

فعالیت اتحادیه‌ای از کار بیکار شده‌اند به هزاران نفر می‌رسد. طبق همین گزارش، فعالین اتحادیه در کشورهای کلمبیا، چین، السالوادور، پرو، فیلیپین، سودان و آفریقای جنوبی بیشترین خشونت و جنایت علیه‌شان اعمال می‌شود.

فعال اتحادیه‌ای در جهان به قتل رسیده‌اند. به گزارش همین مرجع این رقم در سال قبل نزدیک به ۶۵۰ نفر بوده است. بنابه این گزارش، تعداد فعالین اتحادیه‌ای که دستگیر شده‌اند به ۱۳ هزار نفر و تعداد آنها تیکه بدلیل

طبق گزارش سالانه "کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگری" که به "اداره بین‌المللی کار علیه نقض حقوق اتحادیه‌ای" ارائه شده است، در عرض ۱۲ ماه - از مارس ۱۹۸۹ تا مارس ۱۹۹۰ - بیش از ۲۵۰ کارگردر

همبستگی کارگران فورد آمریکا و کانادا با کارگران فورد مکزیک

سال قبل و از زمانی آغاز شد که کمپانی قرارداد اتحادیه را لغو کرد، دستمزدها را به سطح کنونی، ۱۶۵ دلار در ماه، کاهش داد، شدت کار را بالا برد و "کنفدراسیون کارگران مکزیک" - که اتحادیه‌ای دولتی و رسمی است - از این اقدامات دفاع کرد. در دسامبر سال گذشته کمپانی پادشاهی آخر سال کارگران را قطع کرد و ۳۸۰۰ کارگردر در اعتراض به این اقدام کار را متوقف کردند. روز ۸ ژانویه، چند نفر مسلح که اونفورم کارخانه را به تن داشتند با ورود به کارخانه و به کوله بستن اعتصابیون، یک کارگردر را کشتند و ۹ نفر دیگر را مجروح ساختند. این اقدام اعتراضات را تشدید کرد و کارگران بدت دو هفته کارخانه را اشغال و یکماه کار را متوقف کردند. به گزارش "لهر نتز"، شدت کار در کارخانه فورد مکزیک بحدی است که مدیریت در محوطه کار توالتهای سرپایی ساخته است تا کارگران حتی برای یک مدت کوتاه هم محوطه را ترک نکنند. "جیمز" در سخنرانی برای ۱۲۰۰ کارگردر اتومبیل سازی فورد در "دیترویت" آمریکا ضمن اشاره به برنامه‌های ادغام اقتصادی دو دولت مکزیک و آمریکا گفت، "این وظیفه تمام ما کارگران در آمریکا و مکزیک است که برای حفظ مشاغل در آمریکا و بهبود شرایط کار و زندگی کارگران در مکزیک پاسخ متحده بیایم".

مرکز خبری کارگزار امروز: یکی از رهبران اعتصاب اخیر کارگران فورد مکزیک در طی دیدارش با کارگران فورد کانادا و آمریکا از آنان خواست تا از مبارزات کارگران مکزیک برای بهبود شرایط کار تا حد شرایط کار کارگران فورد کانادا و آمریکا پشتیبانی کنند. کارگران فورد مکزیک با دستمزدی ناآلتر و شدت کار بالاتر به کار مشغولند و از حق انتخاب آزاد نمایندگان خود در اتحادیه محرومند. بر همین اساس مدیریت کمپانی فورد، کارگران فورد آمریکای شمالی را وادار به رقابت با کارگران مکزیک می‌کند. به گزارش نشریه "لهر نتز" چاپ آمریکا، بدنبال سفر "مارکو آنتونیو جیمز" به کانادا و آمریکا که به دعوت اتحادیه کارگران فورد کانادا صورت گرفت، شورای کارگران اتومبیل سازی کانادا کمپینی را جهت پشتیبانی از کارگران فورد مکزیک آغاز کرده است تا مدیریت فورد حق کارگران مکزیک را در انتخاب نمایندگان خود در اتحادیه برسمت بشناسد و همچنین ۷۵۰ کارگردر را که از ماه ژانویه تاکنون بدلیل شرکت در اعتصابات فورد اخراج شده‌اند، مجدداً استخدام کند. "جیمز" که خود یکی از ۷۵۰ کارگردر اخراجی است در مصاحبه با هفتنامه آمریکایی "پیپلز دیلی ورلد" در مورد آغاز اعتصاب گفت "مبارزات دو

قوانین جاری ژاپن، کارگران خارجی بدون اجازه کار، در صورت دستگیری به پرداخت ۱۹۶۰ دلار جریمه و سه سال زندان محکوم می‌شوند. بر طبق آمارهای موسسات رفاه اجتماعی حدود ۲۰۰ هزار کارگردر بر اساس آمار دادگستری ۱۰۰ هزار کارگردر خارجی که عمدتاً از کشورهای ایران، پاکستان، بنگلادش و مالزی و بدون اجازه کار هستند، در ژاپن به کار مشغولند و اکثراً با دستمزدهایی بسیار پایین و در شرایط دشواری کار می‌کنند.

بنا به این گزارش، یک کارگردر ایرانی بنام "ناصر قربانی" و روزگانی، ۳۰ ساله، که سه روز بعد از اجرای این مقررات مجبور شد کار خود را ترک

هزاران کارگردر علیه قوانین جدید مهاجرت در ژاپن تظاهرات کردند

ناصر قربانی، کارگردر ایرانی ۳ روز بعد از اجرای این قوانین خود را حلق آویز کرد

مرکز خبری کارگزار امروز: روز ۳۱ مه هزاران کارگردر که اکثراً غیر ژاپنی بودند در اعتراض به دولت ژاپن که اخیراً مجازات‌هایی را برای کارگران بدون اجازه کار و کارفرماهایی که آنها را استخدام کنند وضع کرده است، در مقابل اداره مهاجرت توکیو دست به تظاهرات زدند و یک کارگردر ایرانی که شغلش را از دست داده بود، خود را حلق آویز کرد و جان سپرد.

کند، در جنگلی نزدیک توکیو خود را حلق آویز کرد و جان سپرد. بنا به اظهارات مقامات پلیس، وی در ماه مارس با ویزای توریستی وارد ژاپن شده بود و بطور غیر قانونی به کار اشتغال داشت.

به گزارش خبرگزاری "کیودو"، بر اساس قانون جدید هر کارفرمایی که کارگردر خارجی بدون اجازه کار را استخدام کند به پرداخت مبلغی معادل ۱۴ هزار دلار جریمه و تا ۳ سال زندان محکوم خواهد شد. طبق

رشد اتحادیه‌های کارگران فلسطینی

شود. به قول اتحادیه این نخستین بار است که چنین حقی در یک قرارداد صنعتی گنجانده می‌شود. بعضی از فعالین اتحادیه معتقدند که تحرک در فعالیت اتحادیه‌ها نیز مدیون این واقعت است که انتفاضه مردم را واداشت تا به جامعه فلسطین بعد از انقلاب فکر کنند. اتحادیه کارگران ساختمانی و موسسات عمومی در "رام‌اله" و "البیره" یک نمونه قرارداد دسته جمعی را، باین امید که زمینه‌ای برای قوانین کار فلسطین در آینده بدست دهد، تنظیم و منتشر کرده‌اند.

این نمونه از قراردادهای قبلی فراتر رفته و حقوق کارگران برای تشکیل کمیته‌های محل کار، دفاع از امنیت شغلی فعالین اتحادیه، بیمه بهداشتی و یک حداقل دستمزد را برای همه کارگران مطرح کرده است. این قرارداد تا آنجا که به مسائل انتفاضه مربوط می‌شود از جمله از کارفرماها خواسته که پرداخت حقوق کارگرانی را بپذیرد بگریزد که محل زندگیشان تحت قوانین نظامی و یا در محاصره افراد نظامی است (و خودشان نمی‌توانند از آن خارج شوند) یا از کارفرماها خواسته است تا پول چهار روز اول "تعطیل کامل" در هر ماه را

بپردازند. این سند همچنین خواسته است تا یک نیروی "میانجی ملی" تشکیل شود که منتخب کارفرماها و اتحادیه‌ها باشد. تصمیمی این نیرو به نسبت شیوه سنتی از وزن اخلاقی بالاتری برخوردار است زیرا هر دو طرف ناچارند قبل از ارائه یک تصمیم، به میانجیگری نسبت به آن مقید باشند. گذشته از این، اگر مشکلات در سطح کارخانه و کارگاه بین کارفرما و کمیته‌های محل کار حل نشود باید آثرا به حکمیت سپارند.

سند مذکور که بدقت تنظیم شده است با وسواس تمام می‌خواهد نشان دهد که قصد ایجاد خلل در وحدت ملی را ندارد. اما می‌کوشد وحدت ملی را به بطریقی شکل دهد که در آن کارگران همان میزان از بار اقتصاد را بدوش بکشند که باید، و نه بیش از آن.

سند مشابهی اما با تفصیل کمتر از جانب کمیته‌های کارگران متحد در "رام‌اله" منتشر شده است که نظر مشترک گروه‌های اتحادیه‌ای است. در این سند از کلیه کارفرماها خواسته شده است که مانع ایجاد کمیته‌های کارگران نشوند. قراردادهای دسته جمعی امضا کنند، حقوق ایام اعتصاب را بپردازند، به کارگرانی که بدلیل قوانین حکومت نظامی سر کار حاضر نمی‌شوند مزد بدهند و بابت سقوط ارزش دینار فلسطینی به کارگران بپردازند. بعضی از اتحادیه‌های محافظه‌کار بجای اینکه برای رسیدن به خواسته‌های خود از سازماندهی از پائین استفاده کنند به شیوه کهنه متوسل می‌شوند و از فشار اجتماعی و پیوندهایی سود می‌جویند که مدت‌هاست با کارفرماها داشته‌اند. اما فدراسیونی که در "ناپلس" با گرفته بخطر اعتبار و با استفاده از نفوذ خود توانست از کارگران در مقابل سقوط ارزش دینار، در مناطقی که هنوز اتحادیه‌های متکی به توده کارگر شکل نگرفته، پشتیبانی بعمل آورد. اتحادیه‌های محافظه‌کارتر می‌ترسند که این امر باعث از بین رفتن تعادلی بشود که آنها درصدد حفظ آن هستند.

از نشریه: اینترنشنال لیبر ریپورت ژانویه - فوریه ۱۹۹۰

اکنون قراردادهای دسته جمعی منعقد کرده‌اند که مسئله مزد، شرایط کار و سایر موارد مهم را در بر می‌گیرد. کارخانه شکلات "سپلوانا" که بزرگترین کارخانه "رام‌اله" بحساب می‌آید در ۱۹۷۵ صرفاً بخاطر اینکه چند فعال اتحادیه در کارخانه اوراقی را بخش می‌کردند به پلیس تحت کنترل ارتش اسرائیل اطلاع داد تا آنها را دستگیر کنند و رسوایی بزرگی برای خود خرید. اما اکنون اتحادیه کارگران صنایع غذایی با همین کارخانه قراردادی امضا کرده و بنابه آن در چند منطقه کلیدی زمینه کاری جدید پیدا کرده است.

در این قرارداد بویژه آمده است کارخانه حق ندارد بدون مشورت و یا جلب موافقت کمیته منتخب کارگران هیچ کارگری را اخراج کند، کارخانه حق ندارد بدون کسب تأیید این کمیته، کارگران را منتظر خدمت (اخراج موقت) کند. بر طبق قرارداد به زنان کارگر نیز باید در ازای کار برابر مزد برابر پرداخت

پول جاری در ساحل غربی است) پائین آمده است و بهران اقتصادی خود اسرائیل نیز مزید بر علت شده است. وقتی ارزش دینار در ۱۹۸۸ سقوط کرد درآمد کارگران عملاً نصف شد. انتفاضه تأثیرات عمیق و همه جانبه‌ای بر جامعه اسرائیل گذاشته است، اما به "زیر و رو کردن" (معنی لغوی انتفاضه) جامعه فلسطین هم انجامیده است. جوانان کارگر و دانش آموز که بسیار مبارزترند رهبری سنتی در مناطق اشغالی را که عمدتاً از بورژوازی، کنار زده‌اند. به قول بسیاری از رهبران اتحادیه‌های ترکیب این عوامل نفوذ طبقه کارگر در جامعه فلسطین را به شدت افزایش داده و نیروی پیش برنده اتحادیه‌ها شده است. خبر پیروزی کارگران "رویال کراون کولا" به سرعت در منطقه صنعتی "رام‌اله" پخش شد. کارگران از مناطق دیگر به کارخانه می‌آمدند تا دریابند این پیروزی چگونه بدست آمده است. کارگران چند کارخانه بزرگ، بویژه کارگران صنایع غذایی،

پولی پرداخت نمی‌شد. تنها هنگامی که ماشینها از کار می‌افتادند، امکان استراحتی پیدا می‌کردیم. اگر آنها ساعت ۱۱ قبل از ظهر از کار می‌افتادند نهار می‌خوردیم، اما اگر آنها در ساعت ۳ بعد از ظهر متوقف می‌شدند می‌بایست منتظر می‌شدیم. خوشبختانه آنها روزانه حداقل یکبار از کار می‌افتادند وگرنه همگی ما می‌بایست گرسنگی می‌کشیدیم. در نزدیکی محلهای کار هیچ امکاناتی برای خوردن غذا یا قهوه نداشتیم.

هنگامیکه کارگران یکمک اتحادیه صنایع غذایی فهرستی از مطالبات خود را تنظیم و به کارفرما ارائه دادند، او خواست که از دفتر کارش بیرون بروند و اتحادیه خواسته‌ها را به جامعه ارائه کرد. "ابوشامه" می‌گوید: "ما از افراد با نفوذ و نمایندگان از بخشهای مختلف جامعه، خواستیم که با او ملاقات کنند. اما او تن نداد و راه دیگری بجز اعتصاب باقی نماند. در ساحل غربی معمولاً روز نخست یکساعت، روز دوم دو ساعت و همین طور اعتصاب ادامه می‌یابد تا روز هشتم که اعتصاب کامل انجام می‌گیرد. بعد از نخستین روز اعتصاب، کارفرما ما را به اخراج دسته جمعی تهدید کرد. بنابراین برای ما راهی نماند مگر فوراً دست به اعتصاب کامل بزنیم."

کارگران بعد از سه روز اعتصاب، مالک را به سر میز مذاکره کشاندند. در جریان مذاکرات کمیته کارگران که از جانب نمایندگان اتحادیه کمک می‌شدند توانستند به بسیاری از مطالباتشان که در لیست اولیسان آمده بود تحقق بخشند. بعلاوه آنها موفق شدند مزه‌ها را افزایش دهند، حق استراحت منظم بدست بیاورند، کارفرما را ناچار به اختصاص اتاقی برای نهارخوری بکنند و ساعت کار را به ۸ ساعت برسانند. اتحادیه نیز حق نظارت بر ارقام و مواردی را بدست آورد که مستقیماً به انتفاضه مربوط می‌شدند. بطور مثال کارفرما دستمزد روزهای "تعطیل کامل" (دست از کار کشیدن عمومی علیه دولت اسرائیل) را از حقوق ماهانه کم کرد. اتحادیه با پیگیری موفق شد پرداخت دستمزد چهار روز نخست "تعطیل کامل" را به عهده کارفرما بگذارد و بقیه روزها را به میزان برابر بین طرفین تقسیم کند و بدین ترتیب بار مالی آثرا روی کارفرما و کارگران سرشکن شد.

"ابوشامه" معتقد است که انتفاضه نقش بزرگی در قدرتیگری اتحادیه برای سازمان دادن کارگران "رویال کراون" داشت. "قبل از انتفاضه صاحبکار معمولاً می‌گفت نمی‌تواند مزه‌ها را زیاد کند. چون ناچار است با شرکتی اسرائیلی رقابت کند که قادرند محصولاتشان را به قیمت کمتری بفروشند. اما حالا بدلیل پایکوت اجناس اسرائیلی تقاضا برای محصولات این کارخانه ۲ تا ۳ برابر شده است."

فعالین اتحادیه در توضیح سیر صعودی نوینی که در تلاش و فعالیت اتحادیه بچشم می‌خورد روی فاکتورهای دیگری انگشت گذاشتند که عمدتاً به انتفاضه مربوط می‌شد. تورم اقتصادی ساحل غربی را تحت فشار گذاشته است، ارزش دینار اردن (که

نظامیان اسرائیل دفا تر بسیاری از اتحادیه‌های کارگری را بسته‌اند و به دستگیری و یا تحت نظر قراردادان رهبران اصلی این اتحادیه‌ها ادامه می‌دهند. با این وجود سازمان یافتن اماکن کارگری در ساحل غربی ادامه یافته و رو به افزایش است و کارگران تحت پوشش قراردادهای دسته جمعی قرار گرفته‌اند.

انتقاد قراردادهای دسته جمعی، توسل به اعتصاب و سایر ابزار مورد استفاده اتحادیه، در ساحل غربی تازگی ندارد. بسیاری از محلهای کارگری بزرگتر نظیر کارخانه‌های دارویی در اطراف "رام‌اله"، کارگران هتلها در اورشلیم شرقی، کارکنان روزنامه‌های غربی زبان و یا موسساتی عمومی نظیر دانشگاه "بیرزیت" مدت‌هاست که قراردادهای دسته جمعی منعقد می‌کنند.

اما بدلیل شرایط منحصر بفرد اقتصاد فلسطین تحت اشغال اسرائیل، اتحادیه‌ها از اینکه بر کارفرماهای محلی فشار زیادی بیاورند دچار تردید بوده‌اند. کارخانه داران فلسطینی در مناطق اشغالی از یک طرف بایستی تحت محدودیتهای شدید مقامات نظامی اسرائیل کار کنند از طرف دیگر باید با کارخانه داران کاملاً حمایت شده اسرائیلی که بدون مانع به بازارهای ساحل غربی و غزه راه دارند، رقابت کنند.

در گذشته اتحادیه‌ها در سطح منطقه و یا در صنایع بر اساس هر رشته حداقل دستمزد استاندارد و حداقل شرایط کار را تعیین می‌کردند و اگر کارفرمایی موافقت نمی‌کرد رهبران با نفوذ محلی و یا چهره‌های ملی را یکمک می‌طلبیدند تا طرف را به قبول آن شرایط ترغیب سازند.

اتحادیه‌ها برای رفع علل اعتراضات و یا ترغیب کارفرماها به استخدام دوباره کارگران اخراجی به جستجوی میانجیهای مشابهی می‌پرداختند. این نوع میانجیگری مشابه همان "صلح" سنتی، یعنی همان شیوه رفع اختلاف بین خانواده‌ها و همسایه‌ها است که هنوز هم در روستاها و شهرهای سراسر فلسطین رایج است. اگر کارفرمایی از قبول مقررات اتحادیه سر باز زند یا علل نارضایتیها و اعتراضات رفع نشود اتحادیه گاه گاه دست به حربه اعتصاب هم می‌برد، اما این امر نادر بوده است.

لخیراً اتحادیه‌ها به این سمت متمایل شده‌اند تا با صاحب کارانی که تن به خواسته‌های آنها نمی‌دهند مقابله کنند. نخستین پیروزی بزرگ اتحادیه‌ها در کارخانه "رویال کراون کولا" در "رام‌اله" بدست آمد که متعلق به یکی از اهالی محل است که تبعه کامل آمریکا می‌باشد. این کارخانه در رام‌اله بدلیل زیر پدنام بوده است؛ باقین بدون مزد، شرایط بد کار، اخراج کارگران طرفدار اتحادیه و یک عایدی کلان برای کارشناسان و معاونین و غیره در اقتصادی که نرخ بیکاری در آن بین ۱۵ تا ۲۰ درصد بود.

"عدنان ابوشامه" دبیر اتحادیه کارگران صنایع غذایی و کارگر کارخانه رویال کراون گفت: "هنگامی که ما شروع به تشکل یابی کردیم شرایط در کارخانه نه تنها بد که غیر قانونی بود. روزانه دو شیفت ۱۲ ساعته وجود داشت و برای اضافه کاری هم

هانی بیدون، فعال جنبش کارگری فلسطین را آزاد کنید

هم اکنون در زندان "رام‌اله" که یکی از دهمشتتاکترین زندانها است، نگهداری می‌شود.

مبارزه برای آزادی هانی بیدون هم اکنون تبدیل به یک کمپین برای برسمیت شناخته شدن حقوق کارگران در فلسطین شده است. در آمریکا و کانادا (که هانی بیدون در زوئن ۱۹۸۹، با رهبران و فعالین کارگری آنجا ملاقات کرده بود) اقدامات اعتراضی نسبتاً گسترده‌ای آغاز شده است. این اقدامات توسط فعالین کارگری آمریکا در شرایطی صورت می‌گیرد که کنفدراسیون سراسری کارگران آمریکا "آ.اف.آل." - سی.آی.او" در قطعنامه بین‌المللی خود از تمام تشکلهای کارگری فلسطینی بنام تشکلهای تروریستی نام برده است. ■

این مطلب را علی جوادی یکی از همکاران کارگرمروز در آمریکا بر اساس گفتگویی که با "محمد نامنه" وکیل "هانی بیدون" داشته نوشته است.

"هانی بیدون" یکی از رهبران کارگران فلسطینی که در سطح جهانی نیز شناخته شده است، در روز سه شنبه ۲۰ مارس سال جاری توسط سربازان حکومت نظامی در ساحل غربی دستگیر شد. او از بنیان گذاران اتحادیه کارگران هتل در اورشلیم است و قبل از دستگیری‌اش برای متحد کردن کارگران ساحل غربی و نوار غزه و ایجاد فدراسیون عمومی اتحادیه‌های کارگری در این دو منطقه فعالیت می‌کرد.

هانی بیدون قبلاً نیز یکبار در سال ۱۹۸۵ بعلت فعالیت‌هایش در متحد کردن کارگران دستگیر و شکنجه شده بود. هانی بیدون هنگام دستگیری‌اش در آژمان مبتلا به بیماری تنگی نفس بود و در سی ماهی که در زندان بود شنوایی یک گوش خود را از دست داد و سکت قلبی شدیدی کرد.

"محمد نامنه" وکیل او اظهار داشت که در طی این مدت هانی بیدون را در سلول انفرادی تحت انواع آذیت و شکنجه قرار داده‌اند و تاکنون جرم و اتهامش روشن نشده است. بر طبق قوانین خود حکومت نظامی اسرائیل، معمولاً ۱۴ روز می‌توانند منم را در سلول انفرادی و بدون اتهام نگهدارند. اما تاکنون بازداشت او را بدون روشن شدن جرمش تمدید کرده‌اند. محمد نامنه همچنین اظهار داشت ما بدون روشن شدن اتهامات او نمی‌توانیم پرونده دفاعیش را تهیه کنیم و در حال حاضر می‌کوشیم با فشار بر دولت حکومت نظامی حداقل جرم و اتهامش را روشن کنیم. هانی بیدون

آمریکا کارگران تکترونیکس در معرض اخراج

مدیریت کارخانه تولیدی وسایل الکترونیک "تکترونیکس" اعلام کرد که برای صرفه جویی در مخارج کارخانه ۱۳۰۰ کارگر را اخراج خواهد کرد. چندی پیش نیز ۸۰۰ کارگر این کارخانه اخراج شدند. ■

زیмбаوه، اعتصاب علیه محدود شدن حق اعتصاب

در هفته اول ماه ژوئن کارگران و کارکنان خدمات دولتی برای افزایش دستمزد و در اعتراض به سیاست دولت در محدود کردن حق اعتصاب دست از کار کشیدند. در طی این اعتصاب نیروهای پلیس با گاز اشک‌آور به اعتصابیون حمله کردند. ■

اعتصاب صدها هزار کارگر در اسرائیل

صدها هزار کارگر اسرائیلی روز پنجشنبه ۱۴ ژوئن برای افزایش دستمزد دست به یک اعتصاب ۲۴ ساعته زدند. به گفته اتحادیه سراسری کارگران، "هیستاد روت" این اعتصاب ۹۰۰ هزار نفر را در بر گرفت. ■

کویت، کارگران نفت ۶/۴٪ افزایش دستمزد گرفتند

کارگران نفت کویت که دولت را تهدید به اعتصاب کرده بودند، در ماه ژوئن با موافقت دولت مبنی بر ۶/۴ درصد افزایش دستمزد و مذاکره پیرامون دیگر خواسته‌ها، به تهدید خود پایان دادند. ■

اعتصاب در نیجریه

کارگران نیجریه در اعتراض به سیاست ریاضت کشی اقتصادی دولت دست به یک اعتصاب دو روزه زدند. طی این اعتصاب که چهار هزار کارگر معادن اورانیوم که ۷۵ درصد درآمد صادراتی نیجریه را تأمین می‌کند نیز به آن پیوستند، مدارس و دانشگاهها تعطیل شد و وسائل حمل و نقل عمومی نیز از حرکت باز ایستاد. ■

کارگاه امروز

دو تن از فعالین جنبش کارگری لهستان : اتحادیه همبستگی از ایده آلهای سال ۸۰ دست برداشته است

● کارگزار امروز: گفته می شود که اعضای همبستگی از ده میلیون به ۲ میلیون نفر کاهش یافته است؟

● سیمیرز ودزیمیرز: بله، زمانیکه اتحادیه همبستگی بوجود آمد حدود ۱۰ تا ۱۱ میلیون نفر عضو داشت. اما هنگامیکه که قوانین حکومت نظامی در لهستان برقرار شد تعداد زیادی از این اعضا کنار کشیدند. اکنون نیز اعضا کمتر شده اند و حالا صحبت از یک میلیون و ششصد تا یک میلیون و هشتصد هزار عضو در اتحادیه همبستگی است.

● ک.ا: خود شما یکی از تشکیل دهندگان کمیته ای هستید که برای ایجاد یک سندیکای جدید در لهستان فعالیت می کند.

● س.و: بله، من عضو این کمیته ۷ نفره هستم. هدف این کمیته ایجاد یک سندیکای نوین در لهستان است. بنظر من هر کس حق دارد در اتحادیه ای که فکر می کند درست است شرکت کند، چه این اتحادیه متعلق به لئخ والسا باشد و چه اتحادیه ای که ما می خواهیم ایجاد کنیم.

کنیم.

● ک.ا: اتحادیه ای که شما قصد ایجاد آنرا دارید چه انتقادی به اتحادیه همبستگی موجود دارد؟

● س.و: اتحادیه مورد نظر ما قرار است همان اهدافی را دنبال کند که اتحادیه همبستگی در سال ۸۰ (و نه همبستگی موجود) دنبال می کرد. من فکر می کنم اکثریت کارگران در حال حاضر به این فکر می کنند که اتحادیه خودشان را بوجود آورند. در ذوب آهن "نواهوتا" که من در آنجا کار

س.و: با وجود اینکه دولتهای جدیدی در اروپای شرقی روی کار آمده اند وضع کارگران بهبود نیافته و حضور و ایجاد سندیکاهای مستقل کارگری در این کشورها ضروری است. سندیکایی نظیر اتحادیه همبستگی در سال ۱۹۸۰.

● ک.ا: آیا شما عضو اتحادیه همبستگی فعلی هستید؟ و اینکه چرا همبستگی اعضایش را از دست می دهد؟

● ک.ا: آنها الان همه جا صحبت برسر اینست که الگوی شرق ببرد نمی خورد و باید الگوی غرب را پیش رو گذاشت. شما چه فکر می کنید؟

● د.ز: درست است که حزب کمونیست حاکم در لهستان کشور را به سمت غربی و نابودی سوق داد ولی من بعنوان یک زن کارگر معتقدم که مدل و الگوی سرمایه داری غرب برای لهستان هیچ چیز مثبتی به ارمغان نخواهد آورد. در همین فاصله کوتاه ما دیدیم که چگونه دستمزدها کاهش یافتند و بیکاری و فقر رواج پیدا کرده است. من فکر می کنم باید دنبال چیز دیگری گشت.

● ک.ا: منظورتان از "چیز دیگر" چیست؟

● د.ز: من معتقدم که خصوصی

utworzony został w Hucie Im. T. Sendzimira
Tymczasowy Komitet Założycielski
NSZZ

W składzie: -Zdzisław Błaut, -Zbigniew Banaśkiewicz,
-Włodzimierz Ciemierz, -Krzysztof Jeż,
Tadeusz Dąbek, -Jan Sajka, -Wojciech Hajewski,
-Marek Traczyk, -Sławomir Graiak

آفیش کمیته ایجاد "همبستگی ۸۰"

● ک.ا: با توجه به تحولات اروپای شرقی و روی کار آمدن دولت جدید در لهستان که بر اتحادیه همبستگی متکی است اوضاع فعلی کارگران لهستان را چگونه می بینید؟

● ک.ا: در حال حاضر پنج مرکزیت مختلف برای ایجاد سندیکاهای مختلف بوجود آمده است. کمیته ما که اسم آن "همبستگی ۸۰" است می خواهد که کارگران کارخانه و مجتمعات

کردن بخشی از مجتمعات تولید لازم است اما صنایع سنگین و صنایع اصلی در لهستان باید دولتی باقی بماند. دولت نقش خودش را در ارتباط با تامین خدمات اجتماعی برای کارگران نباید از دست بدهد و باید آن را حفظ کند. این خدمات اجتماعی باید برای کارگران از طرف دولت تامین بشود.

● ک.ا: اخیراً نخست وزیر دولت تازه لهستان گفت که موافقت با افزایش دستمزدها بمعنای خودکشی دموکراسی در لهستان است. شما چه فکر می کنید؟

● د.ز: من فکر می کنم که افزایش سریع قیمتها و اخراجها چه اخراج جمعی و چه فردی، هیچ ربطی به دموکراسی ندارد.

● ک.ا: پس اخراج و بیکاری و افزایش قیمتها و غیره را که در دل هیاهوی استقرار دموکراسی آمده است، چگونه توضیح می دهید؟

● د.ز: بنظر من در یک دموکراسی حقیقی اکثریت تصمیم گیرنده اند و این افزایش قیمتها و کاهش دستمزد و اخراجها موقعی صورت می گیرد که اکثریت هیچ کاره است. اینها ربطی به دموکراسی واقعی ندارد. بیش از این نمی توانم پاسخ بدهم.

این مصاحبه در جریان کنفرانسی تحت عنوان "اتحاد کارگران اروپا" که در شانزدهم و هفدهم ماه ژوئن در برلین شرقی برگزار شده توسط مصطفی صابر یکی از همکاران کارگزار امروز انجام شده است.

چند تن از مقامات دولت چکسلواکی در مصاحبه بانشریه «مادر جونز» :

● سوسیالیسم چیزی جز تامین اجتماعی برای همه نیست

● جامعه ماد چاریک توهم زدایی دائمی نسبت به سوسیالیسم است

● باید کارگر بیکار شود، مستاصل شود، بی خوابی به سرش بزند، خل شود تا بعد، از شغلی که در جاده سازی به او می دهند استقبال کند

● میلان هورالک (معاون وزیر): ما علاقه داریم که از بیکارسازی اجتناب کنیم. مشکلات ساختاری که ممکن است ایجاد شود را می توان با باز آموزی چنان حل کرد که عملاً بیکاری بوجود نیاید. ما قصد داریم ساعات کار را کاهش دهیم و سال آینده یک هفته به مرخصی سالیانه اضافه کنیم، بطوریکه کارگران حداقل ۴ هفته مرخصی داشته باشند و بیشتر مردم ۵ هفته. این شرایط فرصتهای جدید کار ایجاد خواهد کرد.

● ج.م: وزارت امور مالی حدود ۶ تا ۸ درصد بیکاری را پیش بینی می کند.

● س.و: من قطعاً موافق نیستم. ما تولید فولاد را چنان کاهش خواهیم داد که تعداد کارگران جوان کمتر شود و کارگران مسن بتدریج بازگشته شوند. بعد خطوط جدید تولید را به مراکز فولاد منتقل خواهیم کرد.

ما انتظار داریم که همین پروسه در صنعت ذغال هم پیاده شود. این کشور باندازه کافی جاده و اتوبان ندارد، بنابراین می توان به کارگران مهارتهای جدید را آموزش داد. کار مشکلی است ولی فکر می کنم موفق شویم.

● ج.م: چه نوع اتحادیه های کارگری می خواهید در چکسلواکی رشد کنند؟

● پتر میلر (وزیر کار): همدت ۴ سال اتحادیه ها دنباله حزب کمونیست بودند و هیچوقت مستقل عمل نکردند. آنها وظایف اتحادیه کارگری را انجام نمی دهند. ما از کشورهای توسعه یافته که در آنها فعالیتهای اتحادیه ای در سطوح بالایی است کمک خواهیم گرفت. ما قصد نداریم تجارب آنها را بدون نقد بکار ببندیم. ولی می خواهیم شیوه های مختلف را بشناسیم و آن روشی را که برایمان قابل قبول است انتخاب کنیم.

● س.و: اتحادیه ها همان منافعی را نمایندگی خواهند کرد که در آمریکا می کنند، یعنی منافع اعضایشان را.

تأمین اجتماعی نیست. همه مردم، تمام واحدها چنان تأمین هستند که اشتیاقی به ابتکار و یا توجیبی به مصرف کننده ندارند. ما باید به واحدهای خود یاد بدهیم که چیزی باسم ریسک وجود دارد، که موسسات باید آنرا بپذیرند، نه کل جامعه.

● ج.م: شما مشغول مذاکره با صندوق بین المللی پول و بانک جهانی هستید. آیا پیش بینی می کنید که آنها برنامه های ریاضت کشی اقتصادی به شما تحمیل کنند؟

● ت.ز: بله، و ما آماده ایم تا آنرا بپذیریم.

● ج.م: چه نقشی برای اتحادیه های کارگری تصویر می کنید؟

● ت.ز: اتحادیه ها باید از نو تاسیس شوند، با اصول جدید و چهره جدید. ما مطمئنیم که اتحادیه ها همچنان وجود خواهند داشت، چون مردم همه مزد بگیرند و خود را سازمان خواهند داد. عکس مساله مشکل است. ما باید طبقه سرمایه گذار نداریم. ما باید طبقه سرمایه گذاران را رشد دهیم. اتحادیه های کارگری بدون کمک ما رشد خواهند کرد.

● ج.م: سرمایه گذاران خارجی به چکسلواکی چشم دوخته اند، آیا چکسلواکی خود را بعنوان منبع نیروی کار ارزان عرضه خواهد کرد؟

● ت.ز: بله، بله.

● ج.م: بازسازی اقتصاد بیکاری بوجود خواهد آورد، چه میزان بیکاری را پیش بینی می کنید؟

امیدواریم مردم آگاه باشند که ما باید دین خود را به نسلهای آینده بپردازیم. هم دین مالی و هم دین به محیط زیست. محیط زیست ما بسیار آلوده است و ما باید بهای آنرا بپردازیم.

● ج.م: شما درباره فوق اشتغال زنان صحبت کردید. آیا زنان جزو گروه های اصلی هستند که بیکار می شوند؟

● ت.ز: بطور کلی بله. وزارت امور اجتماعی در تدارک برنامه ای است که ما کمکهای اجتماعی در اختیار زنان قرار دهیم تا آنها بتوانند در خانه بمانند و از بچه های کوچکشان مراقبت کنند. این سیاست در نهایت پول صرفه جویی می کند چون زنان وقتی کار می کنند باید مهد کودکهای دولتی ساخته شود.

● ج.م: آیا این بمعنای کاهش نقش زنان است؟

● ت.ز: خیر. زنان بخصوص اینرا بمعنای کاهش نقش خودشان نمی بینند. نقش اصلی و طبیعی زنان در خانواده و آموزش کودکانشان است.

● ج.م: با این تغییرات اجتماعی، چه نوع سیستم رفاه اجتماعی می خواهید؟

● ت.ز: چکسلواکی یک سیستم بسیار توسعه یافته تأمین اجتماعی دارد. سوسیالیسم چیزی نیست بجز تأمین اجتماعی برای همه. این سیستم باعث شد که کارایی در کشور ما مدام کاهش یابد. معضل ما الان

● توماس ژزک (مشاور وزیر مالی): جامعه ما دچار یک توهم زدایی دائمی نسبت به سوسیالیسم است. ۲۰ سال پیش، ما برای اولین بار تلاش کردیم که درجه ای از اقتصاد بازار را پیاده کنیم. این اقدام در اوت ۶۸ (با اشغال چکسلواکی بدست شوروی) پایان رسید. در این دوره، ایده اصلی ترکیب اقتصاد برنامه ریزی شده و بازار آزاد بود. ما الان متوجه شده ایم که این یک توهم است و ممکن نیست. نظرات سیاسی و اقتصادی بطرز قابل ملاحظه ای به راست چرخیده است. ما اصول صرف اقتصاد بازار را اعلام کرده ایم و به آن سمت پیش می رویم. کاملاً واضح است که مقاومتهای اجتماعی مشکلات بزرگی بوجود خواهد آورد. مردم آماده نیستند و نمی توانند از یک صنعت به صنعت دیگر منتقل شوند.

● مادر جونز: در مقاله ای که در "تایمز مالی" بهمراه وزیر امور مالی نوشتید، گفته اید که "ما از این روحیه رومانیتیک رفرمیست بعضی از همکاران خود نگرانیم". منظورتان چیست؟

● ت.ز: منظور ما همان ایده قدیمی اصلاح سوسیالیسم است، یعنی اینکه اصل سوسیالیسم را نگاه داریم و بکوشیم عناصری از بازار را وارد آن کنیم. ما الان مبلغ ضد رفرم هستیم؛ باز کردن اقتصاد به روی نیروهای بازار و حفظ سیستم بازار رفرم نیست انقلاب است.

● ج.م: پس شما راجع به "سوسیالیسم با چهره انسانی" دیگر صحبت نمی کنید؟

● ت.ز: نه، این پوچ است.

● ج.م: بازسازی اقتصاد بمعنای بستن تعدادی کارخانه است، چه میزان بیکاری را پیش بینی می کنید؟

● ت.ز: در حال حاضر ما نه تنها بیکاری نداریم، فوق اشتغال داریم. سطح اشتغال ما از هر کشور مشابه غربی بالاتر است. اشتغال زنان بویژه بسیار بالا است. در آینده وقتیکه ما تغییرات ساختاری را شروع کنیم، من ۶، ۷ یا ۸ درصد بیکاری را پیش بینی می کنم.

● ج.م: این حب تلفی است که مردم باید قورت بدهند، فکر می کنید چگونه واکنش نشان دهند؟

● ت.ز: در حال حاضر اتفاقات بسیار سریع رخ می دهند و اگر اوضاع با همین متوال پیش برود تنشهای اجتماعی رخ خواهد داد. ما

اتحادیه ها باید بکوشند تا دستمزدها را افزایش دهند. ولی من برایشان توضیح خواهم داد که اگر دستمزدها سریعتر از بارآوری افزایش یابند، باعث تورم می شود و خطرناک است.

● ج.م: شما یک وقت سوسیالیست متعهد و عضو حزب بودید الان تفکر اقتصادی خودتان را چگونه توصیف می کنید؟

● ریتا کلیمووا سفیر چکسلواکی در آمریکا: من در اقتصاد، لیبرال هستم و طرفدار تجارت آزادم. فکر می کنم که فقط سیستم بازار کار می کند. باید اول ثروتمند شویم بعد در زمینه رفاه اجتماعی بکشند و نه برعکس. باید تفاوت درآمدها بیشتر باشد. افرادی که مایلند سرمایه گذار شوند و ریسک بپذیرند باید پاداش بیشتری بگیرند. ما باید غازی پرورش دهیم که تخم طلایی بگذارد. سیستم بازار اشکالات زیادی دارد ولی فکر می کنم که تمام الکترانیتهایی که نتیجه دستکاری سیستم بازار است بدتر است.

● ج.م: وزیر و معاون کار بمن گفتند که می توان کارگران را از یک صنعت به صنعت دیگر منتقل کرد و مانع ایجاد بیکاری شد.

● ر.ک: این دعوی من با آنهاست. قعی شود یک کامپیوتر بزرگ داشت که می گوید آقای "نواک" نامی از فردا دیگر در معدن کار نمی کند و از پس فردا ساعت ۷ صبح کارش را در بخش جاده سازی شروع می کند. باید اول آقای "نواک" بیکار شود، مستاصل شود، بی خوابی به سرش بزند، خل شود تا بعد از شغلی که در جاده سازی یا جای دیگر به او می دهید استقبال کند.

● ج.م: وزارت امور مالی ۶ تا ۸ درصد بیکاری پیش بینی می کند. ر.ک: قطعاً.

● ج.م: ولی از طرف دیگر وزارت کار می گوید هیچ لزومی ندارد بیکاری اینقدر بالا باشد.

● ر.ک: راستش فکر می کنم که آنها مجبور می شوند حقایق تلخ زندگی را درک کنند. کارگران سر و صدا راه خواهند انداخت، اما اگر موسسات واقعا مستقل باشند، هیچکس به آنها سوسپید نخواهد پرداخت. آنوقت کارخانه هایی که پول ندارند مزد کارگران را بدهند بسته می شوند.

تلفیض شده از: نشریه "مادر جونز" (شماره ژوئن) چاپ آمریکا

کارگر امروز

یدالله خسروشاهی :

این دوره، دوره تثبیت هویت کارگری است

یدالله خسروشاهی در سال ۱۳۳۵ هنگامیکه سال اول دبیرستان بود به هنرستان صنعتی شرکت نفت در آبادان رفت و پس از طی یک دوره دو ساله کارآموزی، بعنوان کارگر تعمیرات در پالایشگاه آبادان مشغول بکار شد. در سال ۳۵ نماینده کارگران تعمیرات شد. در سال ۳۷ به پالایشگاه تهران منتقل گشت و در سال ۳۹ نماینده کارگران پالایشگاه شد. در سال ۵۰ با ایجاد سندیکای کارگران پالایشگاه دبیر این سندیکای گشت و پس از آن با ایجاد اتحادیه کارگران نفت شمال دبیر این اتحادیه شد. در سال ۵۳ بپرم سازماندهی اعتصاب در پالایشگاه دستگیر و به ده

کارگر امروز: کارگران در انقلاب ایران چه نقشی داشتند؟

یدالله خسروشاهی: قبل از هر چیز باید بگویم من کارگر دیروزم و با نام نشریه شما همخوانی ندارم. ولی از شوخی گذشته نمی دانم منظور از کارگر امروز و غیره چیست. کارگر از ابتدای پیدایش و از بدو جامعه سرمایه‌داری، علیرغم رسوخ ایدئولوژیهای انحرافی بدرون این طبقه، کارگر بوده، هست، خواهد بود و استثمار او از همان ابتدا ادامه داشته و دارد. از اینکه بگوئیم کارگر امروز و یا اصولا پسوندی برایش بگذاریم، گروهی می توانند زیر تئوریهای پوچ و خالی از محتوا خود را مخفی کنند، نقش کارگران را در موقعیت فعلی به زیر سوال ببرند و آنرا ناچیز بشمارند. مثلا بگویند "منافع عموم بشری در مقطع کنونی بر مبارزه طبقاتی ارجحیت دارد" زیرا کارگران دیگر در تولید آن نقش قبلی را ندارند و از نظر کمیت نیز با گذشته قابل مقایسه نیستند و از اینها نتیجه بگیرند که پس مفهوم دیکتاتوری پرولتاریا و رهبری طبقه کارگر در انقلابات منتفی است و غیره.

کارگران می خواهند بهر شکل که شده ابراز وجود کنند، می خواهند به رژیم بگویند که شما ناچارید ما را به حساب بیاورید، می خواهند هویت زبیر ستوال رفته خود را باز یابند، حال در اشکال گوناگون، از تحصن و اعتصاب گرفته تا طومار و غیره.

کارگران می خواهند به دولت تحمیل کنند که آنها هستند و مبارزه‌شان ادامه دارد.

دولت همه را یکجا قبول کرد خواستار آزادی تمامی زندانیان سیاسی و بازگشت آنها به کار اولیه و انحلال ساواک شدند که در روزنامه‌های آزمون منتشر شد. بنابراین بطور کلی می توانم بگویم نه جنبش مسلحانه روشنفکران، نه سروصدای ملها، نه بستن بازار هیچکدام باعث سرنگونی رژیم شاه نشدند و نقش تعیین کننده در انقلاب نداشتند. اینها گرچه در حد خود موثر بودند اما تنها زمانی که کارگران متحداً "دکان کار" را بستند و به خیابانها سرازیر شدند، رژیم شاه به زانو درآمد و تازه "صدای انقلاب" را شنید.

کارگر امروز: مطالبات و انتظارات کارگران از انقلاب و رژیم چه بود؟

یدالله خسروشاهی: من فکر می کنم در آن مقطع اصولا موضوع مطالبه و

خواسته از رژیم مطرح نبود. کارگران بطور ملموس و عینی به این نتیجه رسیده بودند که خود بایستی سرنوشت آینده خود را رقم بزنند و با دگرگونی قوانین موجود، قوانین و مقرراتی بوجود آورند که تمامی کمبودها و نارسائیهای گذشته را برطرف کند. به سبب همین درک دیدیم که کارگران خیلی سریع شورهای کارخانجات را

بوجود آوردند و امور کارخانه را خودشان بدست گرفتند. البته در آن مقطع بهت فقدان تشکلهای سراسری کارگری، عدم ارتباط مستقیم فعالین جنبش کارگری با یکدیگر، نبود تجربه در این رابطه، در میان کارگران سردرگمی وجود داشت و فعالین هر حرکاتی می زدند و کارگران را به خرده کاری می کشاندند. از جمله اینکه خولهان دستمزد ایام اعتصاب شدند که همه کارگران آنرا دریافت کردند. ولی چشم انداز چیز دیگری بود. ببینید در همان مقطع دولت موقت مجبور شد یکی از کارگران با سابقه دخانیات را بعنوان معاون وزیر کار بپذیرد. اکثر صاحبان کارخانهها با توسط کارگران از کارخانه بیرون انداخته شدند و یا خودشان فرار کردند. از جمله خواستههای اصلی شوراهای سراسری نفت، عضویت یکی از کارگران در شورای انقلاب، تعیین وزیر نفت توسط شوراهای و انعقاد قراردادهای نفتی با دیگر کشورها زیر نظر شورا بود. در آن مقطع کارگران فکر می کردند که سرنوشتشان را خودشان تعیین خواهند کرد و این انتظار کاملا درستی بود زیرا وزن خود در انقلاب را کاملا حس کرده بودند.

دیدیم که وقتی خمینی مجلس خبرگان را بجای مجلس موسسان به پیش کشید، کارگران نماینده خود را برای آن مجلس پیشنهاد کردند و شعار اصلیشان که در اطلاعیههای تبلیغاتی آزمون آمد، این بود: "خبره از نظر ما کسی است که با پوست و گوشت

کارگران می خواهند بهر شکل که شده ابراز وجود کنند، می خواهند به رژیم بگویند که شما ناچارید ما را به حساب بیاورید، می خواهند هویت زبیر ستوال رفته خود را باز یابند، حال در اشکال گوناگون، از تحصن و اعتصاب گرفته تا طومار و غیره.

کارگران می خواهند به دولت تحمیل کنند که آنها هستند و مبارزه‌شان ادامه دارد.

دولت همه را یکجا قبول کرد خواستار آزادی تمامی زندانیان سیاسی و بازگشت آنها به کار اولیه و انحلال ساواک شدند که در روزنامه‌های آزمون منتشر شد. بنابراین بطور کلی می توانم بگویم نه جنبش مسلحانه روشنفکران، نه سروصدای ملها، نه بستن بازار هیچکدام باعث سرنگونی رژیم شاه نشدند و نقش تعیین کننده در انقلاب نداشتند. اینها گرچه در حد خود موثر بودند اما تنها زمانی که کارگران متحداً "دکان کار" را بستند و به خیابانها سرازیر شدند، رژیم شاه به زانو درآمد و تازه "صدای انقلاب" را شنید.

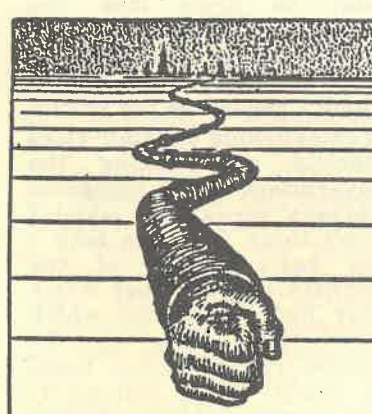
کارگر امروز: مطالبات و انتظارات کارگران از انقلاب و رژیم چه بود؟

یدالله خسروشاهی: من فکر می کنم در آن مقطع اصولا موضوع مطالبه و

خواسته از رژیم مطرح نبود. کارگران بطور ملموس و عینی به این نتیجه رسیده بودند که خود بایستی سرنوشت آینده خود را رقم بزنند و با دگرگونی قوانین موجود، قوانین و مقرراتی بوجود آورند که تمامی کمبودها و نارسائیهای گذشته را برطرف کند. به سبب همین درک دیدیم که کارگران خیلی سریع شورهای کارخانجات را

گروهی می توانند زیر تئوریهای پوچ و خالی از محتوا خود را مخفی کنند، نقش کارگران را در موقعیت فعلی به زیر سوال ببرند و آنرا ناچیز بشمارند. مثلا بگویند "منافع عموم بشری در مقطع کنونی بر مبارزه طبقاتی ارجحیت دارد" زیرا کارگران دیگر در تولید آن نقش قبلی را ندارند و از نظر کمیت نیز با گذشته قابل مقایسه نیستند و از اینها نتیجه بگیرند که پس مفهوم دیکتاتوری پرولتاریا و رهبری طبقه کارگر در انقلابات منتفی است و غیره.

و اعدام فعالین کارگری کرد. با شروع جنگ ۸ ساله اصولا آن شور انقلابی و هویت کارگری را از درون جنبش طبقه کارگر زدود و با بیکار کردن بسیاری از کارگران و تعطیل کارخانجات، کارگران را مجبور کرد که تن به هر کاری بدهند که بیکار نشوند. این مسئله جنبه روانی بسیار موثری روی کارگران گذاشت. برای کارگر فنی دیگر مطرح نبود که حتما تراشکاری کند یا جوشکاری، تن به هر کاری از جمله جارو کشی می دادند که

کارگر امروز: نظراتان در مورد قانون کار که هم اکنون در هیات تشخیص مصلحت است و اینکه می گویند در سال جاری تصویب می شود، چیست؟

یدالله خسروشاهی: حدود یازده سال از انقلاب می گذرد و دولت ضد کارگری هنوز قانون کار تدوین شده‌ای را بمرحله اجرا نگذاشته است و اجازه نداده که کارگران تشکلهای واقعی خود را بوجود آورند. اما می بینیم که تمامی بازاریها و تجار محترم! اتحادیهها و تشکلهای خود را دارند و هر روز در روزنامهها آگهی هایی از تأیید رئیس جمهور و رهبر انقلاب گرفته تا نفی قلن حرکت و غیره بچاپ می رسانند. باز می بینیم که همین رژیم در سال دوم انقلاب قوانین ۳ هزار ماده‌ای قصاص را بتصویب رساند و با همین قانون مردم را به جوجهای اعدام فرستاده و یا انگشتان افرادی را که تنها بهت گرسنگی حلی روغن از فروشگاهی دزدیده‌اند، قطع می کند و یا زنی را که تنها بهت فقر خودفروشی کرده سنگسار می کند. اما این رژیم اجرای قانون احزاب را در حدود ۷ سال پیش به تصویب رسانده مطلق گذاشته است، چرا که در آن قانون به کارگران اجازه داده که تشکلهای صنعتی خود را بوجود آورند. منظور از گفتن این مسائل این است که اصولا این رژیم از کارگران وحشت دارد و نقش آنان را در انقلاب بخوبی دیده و می داند که تنها کارگران هستند که گورکنش خواهند بود. بر این اساس رژیم تا آنجا که بتواند می کوشد کارگران را در بلاکلیفی نگهدارد و این کار را تاکنون کرده، از قانون کار توکلی گرفته و مبارزه کارگران با آن تا قانون کار فعلی که توسط آقای سرحدی زاده تدوین شده است. من فکر می کنم هنوز این دعوی زرگری ادامه خواهد یافت و رژیم تا آنجا که بتواند قانون کار را معلق نگه می دارد و نمی گذارد چیز تدوین شده‌ای بیرون بیاید، مگر زمانی که دیگر قدرت مانور نداشته باشد و با فشار و مبارزه کارگران مجبور شود

قانون کار که هم اکنون در هیات تشخیص مصلحت است و اینکه می گویند در سال جاری تصویب می شود، چیست؟

یدالله خسروشاهی: حدود یازده سال از انقلاب می گذرد و دولت ضد کارگری هنوز قانون کار تدوین شده‌ای را بمرحله اجرا نگذاشته است و اجازه نداده که کارگران تشکلهای واقعی خود را بوجود آورند. اما می بینیم که تمامی بازاریها و تجار محترم! اتحادیهها و تشکلهای خود را دارند و هر روز در روزنامهها آگهی هایی از تأیید رئیس جمهور و رهبر انقلاب گرفته تا نفی قلن حرکت و غیره بچاپ می رسانند. باز می بینیم که همین رژیم در سال دوم انقلاب قوانین ۳ هزار ماده‌ای قصاص را بتصویب رساند و با همین قانون مردم را به جوجهای اعدام فرستاده و یا انگشتان افرادی را که تنها بهت گرسنگی حلی روغن از فروشگاهی دزدیده‌اند، قطع می کند و یا زنی را که تنها بهت فقر خودفروشی کرده سنگسار می کند. اما این رژیم اجرای قانون احزاب را در حدود ۷ سال پیش به تصویب رسانده مطلق گذاشته است، چرا که در آن قانون به کارگران اجازه داده که تشکلهای صنعتی خود را بوجود آورند. منظور از گفتن این مسائل این است که اصولا این رژیم از کارگران وحشت دارد و نقش آنان را در انقلاب بخوبی دیده و می داند که تنها کارگران هستند که گورکنش خواهند بود. بر این اساس رژیم تا آنجا که بتواند می کوشد کارگران را در بلاکلیفی نگهدارد و این کار را تاکنون کرده، از قانون کار توکلی گرفته و مبارزه کارگران با آن تا قانون کار فعلی که توسط آقای سرحدی زاده تدوین شده است. من فکر می کنم هنوز این دعوی زرگری ادامه خواهد یافت و رژیم تا آنجا که بتواند قانون کار را معلق نگه می دارد و نمی گذارد چیز تدوین شده‌ای بیرون بیاید، مگر زمانی که دیگر قدرت مانور نداشته باشد و با فشار و مبارزه کارگران مجبور شود

نه جنبش مسلحانه روشنفکران، نه سروصدای ملها، نه بستن بازار هیچکدام باعث سرنگونی رژیم شاه نشدند و نقش تعیین کننده در انقلاب نداشتند. اینها گرچه در حد خود موثر بودند اما تنها زمانی که کارگران متحداً "دکان کار" را بستند و به خیابانها سرازیر شدند، رژیم شاه به زانو درآمد و تازه "صدای انقلاب" را شنید.

از آن موقع به بعد هر وقت اعتصاب می کردیم دستمزد ایام اعتصاب را هم می گرفتیم. یعنی دولت پذیرفته بود که اعتصاب قانونی است گرچه در قانون کارش آنرا ممنوع اعلام کرده بود.

پس از این دوره که من می گویم دوره تثبیت هویت کارگری و تحمیل برسیت شناختن ضمنی مبارزات کارگران به دولت است - که فکر نمی کنم زیاد طولانی باشد - مطالبات اصلی کارگران مزایایی است که کارگران قبلا داشته‌اند و رژیم اسلامی به بهانههای مختلف طی این ۱۱ سال از آنها گرفته است. این مطالبات مزایایی چون تعطیلی پنجشنبهها، فوق‌العاده مسکن، جیره خواربار، حق اولاد، حق عائله مندی، فوق‌العاده کارگاهی، بازگشت به کارهای اولیه، طرح طبقه بندی مشاغل و غیره می باشد که از بطن و درون همه اینها رویارویی با تشکلهای فرمایشی فعلی نظیر شوراهای اسلامی، انجمنهای اسلامی و خانه کارگر نیز بیرون می‌آید و کارگران برای نفی این تشکلهای مبارزه می کنند.

از آن موقع به بعد هر وقت اعتصاب می کردیم دستمزد ایام اعتصاب را هم می گرفتیم. یعنی دولت پذیرفته بود که اعتصاب قانونی است گرچه در قانون کارش آنرا ممنوع اعلام کرده بود.

پس از این دوره که من می گویم دوره تثبیت هویت کارگری و تحمیل برسیت شناختن ضمنی مبارزات کارگران به دولت است - که فکر نمی کنم زیاد طولانی باشد - مطالبات اصلی کارگران مزایایی است که کارگران قبلا داشته‌اند و رژیم اسلامی به بهانههای مختلف طی این ۱۱ سال از آنها گرفته است. این مطالبات مزایایی چون تعطیلی پنجشنبهها، فوق‌العاده مسکن، جیره خواربار، حق اولاد، حق عائله مندی، فوق‌العاده کارگاهی، بازگشت به کارهای اولیه، طرح طبقه بندی مشاغل و غیره می باشد که از بطن و درون همه اینها رویارویی با تشکلهای فرمایشی فعلی نظیر شوراهای اسلامی، انجمنهای اسلامی و خانه کارگر نیز بیرون می‌آید و کارگران برای نفی این تشکلهای مبارزه می کنند.

از آن موقع به بعد هر وقت اعتصاب می کردیم دستمزد ایام اعتصاب را هم می گرفتیم. یعنی دولت پذیرفته بود که اعتصاب قانونی است گرچه در قانون کارش آنرا ممنوع اعلام کرده بود.

پس از این دوره که من می گویم دوره تثبیت هویت کارگری و تحمیل برسیت شناختن ضمنی مبارزات کارگران به دولت است - که فکر نمی کنم زیاد طولانی باشد - مطالبات اصلی کارگران مزایایی است که کارگران قبلا داشته‌اند و رژیم اسلامی به بهانههای مختلف طی این ۱۱ سال از آنها گرفته است. این مطالبات مزایایی چون تعطیلی پنجشنبهها، فوق‌العاده مسکن، جیره خواربار، حق اولاد، حق عائله مندی، فوق‌العاده کارگاهی، بازگشت به کارهای اولیه، طرح طبقه بندی مشاغل و غیره می باشد که از بطن و درون همه اینها رویارویی با تشکلهای فرمایشی فعلی نظیر شوراهای اسلامی، انجمنهای اسلامی و خانه کارگر نیز بیرون می‌آید و کارگران برای نفی این تشکلهای مبارزه می کنند.

از آن موقع به بعد هر وقت اعتصاب می کردیم دستمزد ایام اعتصاب را هم می گرفتیم. یعنی دولت پذیرفته بود که اعتصاب قانونی است گرچه در قانون کارش آنرا ممنوع اعلام کرده بود.

پس از این دوره که من می گویم دوره تثبیت هویت کارگری و تحمیل برسیت شناختن ضمنی مبارزات کارگران به دولت است - که فکر نمی کنم زیاد طولانی باشد - مطالبات اصلی کارگران مزایایی است که کارگران قبلا داشته‌اند و رژیم اسلامی به بهانههای مختلف طی این ۱۱ سال از آنها گرفته است. این مطالبات مزایایی چون تعطیلی پنجشنبهها، فوق‌العاده مسکن، جیره خواربار، حق اولاد، حق عائله مندی، فوق‌العاده کارگاهی، بازگشت به کارهای اولیه، طرح طبقه بندی مشاغل و غیره می باشد که از بطن و درون همه اینها رویارویی با تشکلهای فرمایشی فعلی نظیر شوراهای اسلامی، انجمنهای اسلامی و خانه کارگر نیز بیرون می‌آید و کارگران برای نفی این تشکلهای مبارزه می کنند.

Iranian working class ten years after the revolution

Excerpts of
Worker Today's
interview with
Yadollah Khosroshahi:

*On the position of the
working class in present
society*

The working class is the same exploited class it has been since the inception of capitalism. Some people are able to hide behind absurd and empty theories, and question the role of the workers in the present conditions. For instance, they may say that "Today, general human interests have priority over the class struggle" because workers no longer have the same role in production, and their numerical strength has fallen incomparably. They may conclude that the concept of the dictatorship of the proletariat and the leadership of the working class in revolutions has lost relevance, etc. This is absurd.

What was the workers' role in the Iranian revolution?

Widely known political groups at that time were the Fedai'een, Mojahedin, the KDP and Komala in Kurdistan, and the Tudeh party. The leaders of all these groups were in prison - except Tudeh whose leadership was abroad. They had basically no organisational role in connection with the revolution.

The students, teachers, and people as a whole participated in the struggle against the Shah's regime. The Bazaar traders used to shut their shops for a few days only soon to reopen them to sell several times dearer in the black market. There were sit-ins universities and mosques. Rallies were held every day, and there were street clashes between the people and the military. The press had become relatively free. Everyone was calling for the overthrow of the Shah's regime.

The Shah was still resisting by reshuffling his pawns, his prime ministers and his cabinets. He was still cherishing the hope of suppressing the popular movement. But precisely when the workers unitedly shut down the factories and actively took part in the revolution, the Shah saw that he could not stay on any longer.

Take the workers' strikes of those days: the press

About Yadollah Khosroshahi

Began work in Abadan oil refinery as a repairs mechanic in 1958 and became the representative of repairs-mechanic workers in 1966. Was transferred to Tehran oil refinery in 1968, in 1971 became secretary of the newly formed Refinery Workers Union. With the formation of the Union of Oil Workers of the North he became its secretary. In 1974 was arrested for organising a strike in the refinery and was sentenced to ten years' imprisonment and was released after 5 years with the rise of the mass struggles against the Shah's regime. With the formation of the Joint Union of Oil Workers he became its secretary - the union which led the general strike of oil industry workers in the 1978/79 revolution. After the revolution and with the formation of the General Councils of Oil Industry workers was one of the three secretaries of the Councils. In 1981 following the June repressions was arrested along with many others and spent several years in jail, and after release left Iran.

workers' strike with their effective role in the revolution and in inspiring the people, the strike by the workers of the power stations who turned off the switches at precisely calculated times, the strike by the TV staff, the oil workers' strike which led to the shut down of refineries, stopped oil exports and fuel supplies to the military.

The oil workers, having won their 21-point list of economic demands, called for the release of political prisoners, for the reinstatement of the imprisoned workers in their old jobs, and for the dissolution of the secret police SAVAK.

So, in general, I can say that neither the armed struggle of the intellectuals, nor the snags and shouts of the mullahs, nor the closure of the Bazaar - none of these was responsible for the overthrow of the Shah's regime, and none had a decisive role in the revolution. Although each of these were effective for their part, it was only when the workers unitedly shut down the "labour shop" and took to the streets that the Shah's regime was brought to its knees and he got to hear the "ring of the revolution".

Some say that "Today, general human interests have priority over the class struggle" because workers no longer have the same role in production, and their numerical strength has fallen incomparably. This is absurd.

What were the workers' demands from the Shah's regime and their expectations from the Revolution?

At the time, it was not a question of putting demands to the regime. Workers had clearly come to the conclusion that they themselves should decide their own destiny and create such laws and regulations which would do away with all the anomalies of the past. That is why they set out to build factory councils and took matters in the factories into their own hands. Of course, at that time there was confusion among the workers because of the absence of workers' nationwide organisations, the lack of direct contact between the activists of the labour movement, and the lack of experience in this regard.

Thus, the activists of every council acted separately, engaging workers in small scale activity. But there also existed wider perspectives regarding state power. The provisional government was forced to appoint an experienced worker of the Tobacco industry as deputy Labour Minister. Most factory owners had either been thrown out of the factory or had themselves fled. Among the key demands of the General Councils of Oil workers was membership of a worker in the Revolutionary Council [of the new regime], the appointment of the oil minister by the oil workers' councils, and the signing of foreign oil contracts under the supervision of the councils. At that time workers believed that they would themselves decide their own destiny, which was a totally right expectation, since they had really felt their weight in the revolution.

So, in general, I would say that, for all their organisational shortcomings, workers quite tangibly impressed their stamp on this revolution. I'm sure that in their future movement, they will take part in the revolution much more consciously and much better organised.

What are the workers' most important demands?

The anti-worker Islamic regime began from the very start to suppress the workers' movement. At the very first step all their organisations were declared illegal. Only a few days after the premiership of Bazargan [in February 1979], most of the activists of the workers' movement in Ahvaz were arrested and detained. Of course, the pressure which the workers' councils applied very quickly forced Bazargan to release them.

This regime took back all those gains that the workers had won from the Shah's regime through long years of struggle. It resorted to imprisonment and execution of labour activists.

With the outbreak of the Iran-Iraq war, the workers'

movement lost its revolutionary spirit and working-class identity. The war threw workers out of work and shut down factories. It forced workers to yield to all sorts of jobs. This had a deep psychological effect on workers. It undermined their identity. This was the case up to the end of the war and until now.

In my opinion, at the moment workers want to express themselves in any way possible. They want to tell the regime that it has to take them into account. In various ways they are making efforts to restore their questioned identity: from sit-ins and strikes to petition collection, and so on. It is not absolutely vital that a strike wins. Workers want to drum into the government's head that they exist and that their fight is still on. After this period which I regard as the period of establishing working-class identity and making the government tacitly recognise workers' struggles - which I don't think will take long - the key demands of the workers will be those which they had before and which were taken back by the Islamic regime under these 11 years. These include 5-day working week, housing allowance, child benefit, giving workers their old jobs back, the job classification scheme, and so on. Struggling for these demands will also mean confronting the present state organs in the workplaces

The Islamic regime did all in its power to execute or jail the activists of the workers' movement. Only a small number of these activists have escaped death and been able to go on exile.

such as Islamic Councils, Islamic Societies, and the Worker House. Workers are fighting for the abolition of these organisations too.

The Islamic government tries to pass the Islamic Councils as workers' organisations. What is your view on the Islamic Councils?

In the revolution workers built their own real councils. They have thus had a taste of them and I don't think they will concede to anything less.

The government will not accept the real councils. We saw how in the first draft of the Labour Law they were not even prepared to recognise the name of worker, calling it "work-taker". The fact that they accepted the word council was only under workers' pressure then.

One article of the law concerning Islamic Councils is this: Eligibility condition for election as Council representative: Believing in Islam in practice and in the 'Rule of the Clergy'.

This means that all other religious minorities will be excluded from candidature. Even Moslem workers who do not show allegiance to Rafsanjani or Khamenei are not eligible to be elected. The candidates must bring a letter of approval from the Islamic Society signed by the local mosque or a mullah.

This law applies only to small factories. In large factories such as oil, petrochemicals, steel and power stations, Islamic Councils will be created only when "the minister concerned makes a written request from the government and which is approved by the cabinet." No minister has yet made such a request, so in large industries we don't even have these sham councils.

The formation of any power from above, without people's intervention, will in the end lead to the collapse of that power. We have many examples: the Eastern bloc countries and even the Soviet Union itself. Not to mention the Islamic Republic, the Islamic Councils, the Worker House, or the bureaucracies existing over the trade unions in the west; here the workers are gradually, in their struggles trying to form other organisations.

What should the Iranian immigrant workers do with regard to the workers' movement in Iran?

The Islamic regime did all in its power to execute or jail the activists of the workers' movement. Only a small number of these activists have escaped death and been able to go on exile. The most useful thing we can do at the start is to get together and try to solve our problems. An organisation of these workers should be set up so as to take the voice of

workers in Iran to other workers, introduce the Iranian workers' movement to worker organisations abroad, support the struggle of workers in other countries and win their solidarity with the workers in Iran. In this connection I should also mention the need for the immigrant Iranian workers to raise their knowledge of the international workers' movement.

What should the socialist and worker organisations do - both those in Iran and in other countries?

In my view, the organisations in Iran are undergoing transformation and are trying to find their class basis. Those organisations which have come to the conclusion that only by mobilising the workers can one have any hope in the future, should first unite among themselves and in this way bring unity to workers ranks and let the workers' movement have a sound basis.

With regard to us immigrant workers, these organisations (Iranian or otherwise) should, free from any sectarianism and narrow-mindedness, help these workers to build their organisation; call on their worker members to put efforts towards this end, and help them in any way they can. ■

1300 jobs to go in Saab

The Saab-Scania car and truck making firm in Sweden announced it was planning to cut 1300 jobs in its auto division as a "cost saving" measure.

The Swedish *Svenska Dagbladet* reports that in the

first quarter of 1990 Saab Automobile made losses of around \$160m, and it is hoping to reduce costs by \$32m annually by firing 1300 workers and by raising productivity from next year.

Brazil Over one million on strike

In protest against the government plan for the sacking of 13,000 workers, and following the firing of 1,000 workers, workers at Petrobras oil industry began an indefinite strike.

Soviet Union Independent union

Leaders of strike committees from all the major coalfields in the Soviet Union held a congress in June in the main city of the Donbas region to found an independent miners union.

According to the Swedish daily, *Dagens Nyheter*, 712 delegates attended this congress, despite the government's warning against attendance. The workers called for the resignation of Ryzhkov, criticised Gorbachev's economic policies.

The oil and gas workers of the Tyumen region in Siberia threatened to cut deliveries by 10,000 tonnes if their demands are not met.

60 per cent of the oil and gas supplies of the Soviet Union is produced in this region.

Numerous strikes involving more than one million workers are now in progress throughout Brazil. These include the Volta Redondo steel workers and the Sao Paulo metal workers. On 22 June 9,000 workers occupied the Ford plant in Sao Paulo in protest against the firing of 100 fellow workers.

Hani Beydoun, a Palestinian worker leader who is known internationally, was arrested on March 20 by the Israeli troops in the West Bank. He is a founder of the Hotel workers union in Jerusalem and has been active organising the workers in the West Bank and the Gaza Strip and building the General Federation of Trade Unions.

Hani Beydoun was arrested and tortured once before, in 1985, for his activities among the workers. At the time, he was suffering from asthma. And in the 30 long months that he spent in jail, he lost his hearing in one ear and suffered a heavy stroke.

Hani Beydoun's lawyer, Mohammad Na'Amneh, says

Iran Steel workers strike

Workers of Mobarekeh Steel Complex waged a series of strikes from late March to early May over demands for the payment of the year-end bonus and against the management's action of increasing the speed and intensity of work.

The head of the local labour ministry and the Factory Security officials appealed to workers to go back to work. During the strike two representatives of the workers were beaten up in their homes and were arrested.

According to a report by the Communist party of Iran, the strike started from Dorez factory and rapidly spread to other factories of

the complex. Later, the demands for allowances for commuting expenses, work intensity, and working on heights, as well as lunch subsidy, were added to workers' earlier demands.

On 23 April, despite a management circular on hours increase and in defiance of the security forces present in the factory, workers checked out as usual.

In early May government forces carried out night raids on the homes of two worker representatives who had just been released from detention under workers' pressure. The regime's thugs savagely beat up the two workers.

Uruguay: Anti-Strike Legislation

On 24 May workers in Uruguay staged a general strike against the government's programme of public spending and privatisations. Uruguay's trades union confederation, the PIT-CNT, is demanding pay increases of 30 per cent against an offer of 15-17 per cent.

According to the same report, the government is preparing legislation which will restrict the right to strike.

This was revealed in a report leaked to the Uruguayan daily *El Pais*. According to the new legislation, strikes will be declared illegal if they are not preceded by a majority vote, a one-week "warning" will be necessary, and wages will be deducted for the strike period, even for "legal" strikes. Workers participating in illegal strikes will be dismissed.

Solidarity with Mexican Workers

Marco Antonio Jimenez, leader of a strike at a Ford plant in Mexico, called for greater solidarity, in a recent meeting with Canadian and U.S. workers.

The *Labor Notes*, published in the U.S., reports that following the visit by Jimenez, the Ford Council of the Canadian Auto Workers (CAW) has committed itself to actions in support of the Mexican Ford workers.

In an interview with the *People's Daily World*, Jimenez described the militant struggle in the Cuautitlan plant near Mexico city. The protest actions against management's wage cuts and speed ups were brutally suppressed in January when armed thugs wearing company uniforms entered the plant and opened fire, killing one worker and wounding 9 others. This resulted in more protest actions, including a two-week occupation of the plant. According to *Labor Notes*, the company has refused to abide by an agreement signed on March 1 and has fired nearly one-fifth of the workforce (750 workers).

The pressure for productivity in the plant is so great that the company has installed urinals in the production areas so workers can relieve themselves without having to leave their work.

Italy: Strike Right Restricted

A committee of the Italian Senate approved on June 7 a legislation restricting the right to strike.

The *Financial Times* writes that according to the new law, workers will have to guarantee the maintenance of "essential" public services during a labour dispute or face "disciplinary" measures.

The sectors which come under the new legislation include health, telecommunications, education posts, power stations and customs.

Free Hani Beydoun!

that Hani is now in solitary confinement and under torture. No charges have yet been brought against him.

Even by Israel's own martial law regulations, a detainee can be kept in isolation and without being charged usually for no more than 14 days. But Hani's period of detention has been extended while no charges have been brought.

According to Mohammad Na'Amneh, they cannot prepare his defence when the charges are unclear. So they are putting pressure on the military authorities to at least spell out the charges. Hani Beydoun is being kept in the notorious Ramallah jail.

The struggle to free Hani Beydoun has now grown into a campaign for the recognition of Palestinian workers' rights. In the U.S. and Canada (where Hani Beydoun met with labour leaders and activists in June last year) relatively extensive protest actions have got under way. These actions are taking place at a time when the AFL-CIO, in its international resolution, speaks of all the Palestinian worker organisations as terrorist organisations.

* By Ali Javadi, a Worker today reporter in the U.S., based on a talk with Mohammad Na'Amneh.

Interview with Ciemierz Wlodzimierz & Danuta Zayac of Solidarity 80 Committee in Poland

Worker Today: It is said that Solidarity membership has dropped from 10 million to 2 million ...

Ciemiers Wlodzimierz: Yes. When Solidarity was formed, it had 10 to 11m members. But when the martial law came, many left it. Now, they say, its membership has dropped to between 1.6m and 1.8m.

WT: You are yourself in the committee which wants to set up a new union in Poland.

CW: Yes I am a member of this seven-member committee which is aiming to build a new union in Poland. In my opinion everyone is entitled to join any union one chooses, be this Lech Walesa's or that which we want to set up.

WT: In what way is your union critical of the present solidarity?

CW: Our union will pursue the same objectives as those followed by the Solidarity of

1980 - and not the existing one. I think the majority of workers are now thinking of building their own union. In the Nova Huta steelworks, where I work, five different centres have been formed to set up different unions. Our committee, which is called "Solidarity 80", wants workers in both production and services to have their own real unions.

WT: What do you mean by real unions? What are your concrete aims?

CW: In real unions workers can express themselves; they can discuss and put forward their own demands. The union leadership ought to put these demands to the state and other organs and lead the struggle.

WT: In view of the developments in Eastern Europe and the formation of the new Solidarity-led Polish government, how do you evaluate the present condition of workers in Poland?

CW: Although new governments have come to power in Eastern Europe, workers' situation has not become any better. It is still necessary to build independent unions in these countries, like the Solidarity of 1980.

WT: Are you a member of the present Solidarity? Why is Solidarity losing members?

Danuta Zayac: I'm not a member of Solidarity. The present Solidarity has abandoned the ideals of 1980.

WT: Nowadays there is much talk about the uselessness of the East European model and about how effective the Western model is. What is your view on this?

DZ: It is true that the ruling Communist Party in Poland drove the country into ruin. But as a worker I believe that the Western capitalist model will bring nothing positive for Poland. In this short period we have already seen how wages have been cut and how unemployment and poverty have flourished. I believe we should look for something else.

WT: What do you mean by this "something else"?

DZ: In my opinion privatising some production enterprises is necessary. But the key and heavy industries in Poland should remain state institutions. The state should

not lose its function of providing social services for workers.

WT: Poland's prime minister said recently that agreeing to wage rises would be suicide for democracy. What do you think?

DZ: In my opinion, rapid price rises, and expulsions - collective or individual - have nothing to do with democracy.

Workers' situation in Poland has not become any better. It is necessary to build independent unions, like the Solidarity of 1980.

WT: Then, how do you explain the dramatic price rises and the mass unemployment which have emerged out of this very clamour about democracy?

DZ: In a true democracy, the majority decide. Such price rises, wage cuts and redundancies only happen when the majority has no say. These things have nothing to do with real democracy. That's all I can say in this regard.

* The above interview took place at the "European Workers Conference", held in East Berlin on 16 and 17 June. The interview was by Mostafa Saber, a Worker Today staff member.

Issued monthly
in Persian, with
a supplementary
English section.

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Sweden SKr12
Denmark DKr13
W.Germany DM3
France FF12
Britain £1.2
USA US\$3
Canada C\$4
Other non-European US\$3

Page 12, Vol. 1, No. 3, July 1990

صفحه ۱۲، سال اول، شماره ۳، تیر ۱۳۶۹

Tens of thousands perish in the worst quake ever to hit Iran

WT News Service
Early morning on 21 June a quake measuring 7.4 on the Richter scale shook an area of 785,000 sq. Km. More than 360 after-shocks followed in the next few days. Hundreds of thousands were killed, injured, and made homeless; numerous towns and villages flattened; and millions of people thrown into a deep mass sorrow.

The Iranian president shamelessly talked of the earth quake as "a divine test". A victim of the disaster said "yes, we have been tested, but I don't know why?"

Tehran Times, an official

Iranian newspaper, gave the number of casualties for the first three days as 50,000. This figure only included victims who had been counted and registered, while many had been buried without any records being kept. ■

Major Earthquakes 1980-90
Year Place Richter scale Deaths

Year	Place	Richter scale	Deaths
1989	California	6.9	62
1988	Armenia	6.9	25000
1985	Mexico	8.1	9500
1983	Turkey	7.1	1300
1982	Yemen	6.0	2800
1980	Italy	7.2	4800
1980	Algeria	7.3	4500

Victims of whose violence?

In a matter of minutes tens of thousands of human beings perished. Men and women resting after a hard day's work; children dreaming of tomorrow's joys. Symbols of pure innocence. Victims are being counted, 50,000, 100,000, half a million. But where are the perpetrators of this massacre?

Religion-mongers revive the age-old story of the "Divine Test". Fearful of the wave of disgust that is bound to submerge them and their God, they shamelessly call upon the victims to exalt the divine ruthlessness.

Some blame Nature. "7.3 on the Richter scale". That explains the death and ruin of hundreds of thousands of innocent people. Very scientific indeed! Mourn and

disperse! But Man has long achieved the ability to fend off such occasional outbursts of Nature. Who can deny that in many other places in the world the same event would leave only a few victims? How is it that the victims of natural disasters are always the deprived working people of the world?

We know who is responsible. These people are the victims of a society that is ruled by profit and capital. A system that exploits and deprives. The perpetrators of this crime are those whose power and wealth rest on the deprivation of millions of working people. Those who safeguard this system. Those who justify its existence. We know who is responsible. ■

Iran After a two-day strike in protest against payments in kind Cabinet yields to steelworkers' demands

WT News Service:

Thousands of workers of Isfahan Steelworks - the largest steel producing plant in Iran - waged a successful two-day strike in mid-March in protest against the payment of the year-end bonus in kind.

According to a report by the Communist Party of Iran, in the course of this strike

workers blocked the way of trucks coming in to load in the factory. The strike embraced major sections of the factory.

The government's reaction was to hold an immediate session of the cabinet to consider the issue. After the meeting, a ministerial adviser was sent to Isfahan to personally convey government's acceptance of

the demand. The decision was announced on television the same evening.

According to the same report, the steel workers' strike aroused much sympathy among the workers in other industries in Isfahan, and was followed by a series of strikes in Mobarakeh Steelworks, the second largest steelworks in Isfahan. ■

Strike in Navard Metal

Army brought in to force workers back to work

WT News Service:
At the end of February and the beginning of March workers went on strike demanding pay rises and payment of year-end bonuses. In this two-week action 35 workers were arrested. The strike was widely reflected among the

workers of the region.

According to a report by the Communist Party of Iran, workers were warned on March 3 that if they continued their action they would be locked out. At the same time military forces were stationed in the factory who began viciously arresting the workers. The night shift workers were also locked out. The next day more military forces arrived. Workers were forced back into work by calling up their names individually and by armed guards accompanying them to the machines.

A government official appearing before the workers promised to see into their demands and release the arrested workers the following day.

According to the same report, only five of the 35 arrested workers were released the next day. The authorities have claimed that only those who have not had record of previous political activity would be freed. Workers have followed up their action by go-slows and non-cooperation.

Following the recent events, the authorities took direct control over the factory. The strike has had a big impact among the workers of several other industries in the region. ■

Occupational hazard!

250 union activists killed in 1989, according to ICFTU

According to a report by the International Confederation of Free Trade Unions, more than 250 union activists were murdered throughout the world in the 12 months ending in March this year. In the same period, 13,000 were arrested and tens of thousands were sacked for union activity. The report lists Colombia, China, El Salvador, Peru, the Philippines, Sudan and South Africa as among the most dangerous places for labour activists. ■

Afghan workers under attack

First concentration camps then deportation

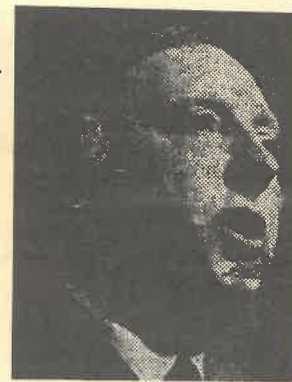
WT News Service:

New plans were announced by the government in Iran in late April concerning the Afghan immigrant workers, according to which special isolated camps, so-called "Guest Towns", are to be set up for Afghan workers who are then to be gradually deported.

The over two million Afghan workers in Iran work under the worst conditions and in total lack of rights. These anti-worker and chauvinist plans are an introduction to their mass expulsion.

In a seminar called "Employment of Foreign Citizens", the deputy labour minister said: "In the implementation of the five-year plan, all government institutions must prevent the employment of foreign citizens, except in special circumstances. ... Given the fact that Afghans are employed in hard jobs, we should have such plans that once they leave, the country would not be hit by recession." ■

Britain Coal production to be cut by 10-15 million tonnes 20-30,000 jobs to go in coal industry

NUM leader Arthur Scargill

British Coal has announced that 7,500 jobs will go by 1993. However, Arthur Scargill has revealed that they are really planning to sack 20-30,000.

A secret report obtained by the BBC television shows that British Coal intends to cut production by 10-15 million tonnes. And according to the Board's own estimates, over 10,000 jobs will be lost.

"In 1984, at the start of our strike, the Coal Board wanted to close five pits. Now we are 70 closures on. We didn't believe their lies then and we don't trust them now." A Yorkshire miner writing for the paper *Militant*.

The *Militant*, published in England, writes that the Coal Board has deliberately kept quiet about which pits will be shut, but that it seems it will be mainly in Nottinghamshire and South Yorkshire.

A Yorkshire miner writing in the *Militant* stated: "We have no alternative but to fight. ... We have to revive the fighting traditions of the NUM, the traditions of 1984."

Iranian workers have once before created their own real councils; we will not concede to anything less

Yadollah Khosrowshahi, prominent leader of the Iranian oil workers during the 1979 revolution, talks to *Worker Today* about the ten-year experience and the problems and issues facing the workers in Iran today. Page 10

Solidarity has abandoned the ideals of 1980

Amidst Solidarity's crisis, attempts are made to create alternative worker organisations. Ciemierny Włodzimierz and Danuta Zayac, members of Solidarity 80, talked to *Worker Today* about the situation in Poland and their plans to build a new union. Page 11